HALKIN SESİ

27 Nisan 1976

250 Kuruş

54

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MC İKTİDARINI DÜŞÜRMENİN DEMOKRATİK YOLU

MC hükümetini düşürmek, geniş halk yığınlarının acil siyasî isteğidir. Azgınlaşan faşist saldırı ve cinayetler, bu isteği son günlerde daha da güçlendirdi. Geniş demokratik çevreler ve sıradan yurttaş, elleri kanlı MC iktidarını düşürmenin yolunu yordamını arıyor. Bugün yurdumuzda faşizme karşı olan herkesin kafasını yoran birinci mesele budur.

Bazıları, «MC giderse sanki nolacak, yerine halk hükümeti mi gelecek» diyerek bu meseleye kayıtsız kalabilir. Gerçekten de, MC iktidarı düşürülecek olsa, bugün yerine bir halk hükümetinin, demokratik bir hükümetin kurulması söz konusu değildir. Bir avuç büyük burjuva ve toprak ağasının değil de, Türkiye nüfusunun yüzde 95'ini meydana getiren büyük çoğunluğun menfaatlerini temsil eden bir hükümetin kurulması, ancak uzun süreli, çetin bir mücadelenin eseri olabilir. Türkiye'nin tek efendisi olmak için birbiriyle yarışan iki süper devlete kesin bir darbe indirilmeden, emperyalizmin ve toprak ağalığının kökü kazınmadan, yurdumuzda demokrasi gerçekleşemez. Fakat unutmamak gerekir ki, bu uzun süreli millî demokratik devrim mücadelesinin yolu dolambaçlıdır. Bu yolda ilerleyebilmek için, devrimci mücadelenin önüne çıkan engelleri temizleyecek ve halkın güçlerini geliştirecek yüzlerce savaş verilecektir.

Bizi demokrasiye ulaştırmasa bile, MC iktidarının yıkılması iyidir, halkın yararınadır ve geniş yığınların isteğine uygundur. Bu hükümetin gitmesi, bir kere emekçi halkın en azgın düşmanlarına bir darbe indirecektir. İkincisi, bu hükümeti düşürme mücadelesi içinde halk yığınları siyaset sahnesine daha fazla çıkacaktır. Bu mücadele, halkın güçlerini geliştirecek ve faşizmle kesin hesaplaşma için halkın güç toplamasına hizmet edecektir.

Bütün devrimciler, bütün demokratlar olarak içimizden gelen bir sesle «kahrolsun faşizm» diye haykırıyoruz. Böylece halkımızın en acil siyasî ihtiyacını dile getiriyoruz. Fakat mesele burada bitmiyor. Esas mesele, hiç şüphesiz doğru taktikleri ve uygun mücadele biçimlerini somut olarak ortaya koyabilmek ve bu yolda eyleme geçmektir.

Revizyonistler de bugüne kadar MC hükümetinin düşürülmesi şiarını ileri sürdüler. Fakat onlar, bütün umutları parlamento içi oyunlara bağlamaya çalıştılar. Revizyonistlerin bütün korkusu, meselenin parlamento duvarları dışına taşması ve halkın bağımsız eyleminin gelişmesidir. Emekçi halkın bağımsız bir siyasî güç haline gelmesi ve yurdumuzun kaderine el koyması onların da canına ot tıkayacaktır.

Biz devrimciler, Demirel-Türkeşlerin parlamento alanında da yenilgiye uğratılmasını isteriz. Fakat biz biliyoruz ki, gerçek demokratik kazançlar ancak halk yığınlarının aktif mücadelesinin eseri olabilir.

CHP'nin hükümeti düşürmek için parlamento içinde verdiği mücadele başarısızlığa uğradı. «226 oyu bulan gelsin» diyen Demirel'in parmak hesabı bugüne kadar doğru çıkmıştır. Demokrasi mücadelesini parlamentoda 226 parmak bulmak olarak gören ve faşizme karşı halk eylemini elinden geldiği kadar dizginleyen anlayışın zararını bütün halk kanıyla canıyla çekmiştir ve daha da çekecektir. Ama halktan gelen baskı, yığın eylemini dizginleme çabalarını artık iflas ettirmiştir. Mesele artık parmak hesabı meselesinden çıkmış bulunuyor.

Demokrasinin ölçüsü, Meclisteki parmak sayısı değildir. Bugüne kadar Türkiye'de hükümet edenlerin hepsi, Mecliste yeteri kadar parmağı havaya kaldırtma iktidarına sahipti. Hepsi de toplumumuzun büyük çoğunluğunun menfaatlerine karşıydılar. Hepsi de, daha dar veya daha geniş, daha köhne veya daha yeni bir azınlığın hükümetleriydi. Türkiye tarihi de göstermektedir ki, meseleleri parlamento duvarları içine hapsetmek ile demokrasi farklı şeylerdir. Yurdumuzun meseleleri, Millî Güvenlik Kurulu toplantı salonunun, Genel Kurmay Başkanı ve Başbakanın makam odalarının, Bakanlar Kurulu toplantı salonunun, köşklerin, sarayların, ticaret odaları, borsalar ve parlamentonun duvarları dışına ne kadar çok taşarsa, çözümler de o kadar demokratik olur. Halk yığınlarının bağımsız eylemi, ülkemiz kaderi üzerinde ne kadar etkili olursa, demokrasi yolunda o ölçüde yol almışız demektir. Bu sebeple biz, Demirel-Türkeş'i hükümetten indirmenin, halk için en yararlı, en demokratik, en haklı, en etkili ve en iyi sonuç alıcı yolu olarak bizzat halk yığınlarının eylemini görüyoruz.

(Devamı 3.nci Sayfada)

1 MAYIS, İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE DAYANIŞMA GÜNÜ

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, 1 Mayıs Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Gününe zorlu mücadeleler içinde giriyorlar. Bu 1 Mayıs gününde, dünyanın her yanı iki süper devletin kızışan hegemonya mücadelesinin izlerini taşıyor. Uluslararası işçi sınıfı, iki süper devlete karşı bağımsızlık ve devrim mücadelelerinde bayrağı en önde yükseltiyor. Dünyanın tek efendisi olmak isteyen Sovyetler Birliği ve Amerika arasındaki rekabet yeni bir dünya savaşı tehlikesini gittikçe artırmaktadır. Uluslararası işçi sınıfı, ülkeleri ve halkları savaşa karşı uyarıyor. Yeni bir savaş tehlikesine karşı hazırlıkta, ülkelere ve halklara uluslararası işçi sınıfı önderlik ediyor. İki süper devlete karşı bütün dünyada yürütülen mücadelelerin oluşturduğu cephe, günden güne büyüyor ve güçleniyor.

Türkiye işçi sınıfına ve halkına, uluslararası mücadele ve dayanışmada düşen görev, iki milliyetten halkımızın emperyalizme ve faşizme karşı birliğini gerçekleştirmek, iki süper devlete karşı dünya birleşik cephesinde kararlı olarak yer almak ve ülkede devrimi geliştirmek olmalıdır. Bu, iki süper devletin hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı alanların tam ortasında olan Türkiye'nin işçi sınıfı ve halkı için büyük ve önemli bir görevdir. İki süper devlete karşı kararlı bir mücadele vermek, özellikle pençesini Orta Doğu'ya, Doğu Akdeniz'e, Balkanlara uzatan sosyal-emperyalizmin hegemonya emellerine set çekmek, uluslararası dayanışmada işçi sınıfımıza ve halkımıza düşen borçtur.

1 Mayıs'ı karşılarken işçi sınıfımız hakim sınıfların baskılarıyla ve saldırı tehditleriyle karşı karşıyadır. Son bir yıl, işçi mücadelelerine yönelen komando, polis ve jandarma saldırılarıyla, yer yer toplu işten çıkarmalarla geçti. Hükümetin ve patron teşkilatlarının sözcüleri, birbiri ardından verdikleri demeçlerde, işçi haklarına saldırıyorlar ve tehditler yağdırıyorlar. Sendika hürriyetinin kısıtlanması, ücretlerin dondurulması, kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesi, yüz binlerce işçinin memur yapılarak grev ve sendika hakkının parça parça ortadan kaldırılmaya çalışılması bu tehditlerden başlıcalarıdır. Ülkemiz ağır bir ekonomik bunalım içindedir ve hakim sınıflar bu bunalımın yükünü işçi sınıfımızın ve bütün halkın sırtına yıkmaya çalışmaktadır.

Bugün, binlerce işçi çıkış kâğıdını alma endişesi içindedir. Uzun yıllar çalışarak ekonomik ve sosyal haklar elde etmeyi başarmış işçiler işten atılmaktadır. Patronlar, tecrübesiz ve daha az hak karşılığı çalışmaya razı olan işçilerle fabrikalarını doldurmak istiyorlar. Hakkını arayan işçi ise, işinden olma tehdidini daha da yakından duymaktadır.

Son bir yıl içinde işçi sınıfı, baskı ve saldırılara karşı tek silâhının mücadeleci birliği olduğunu gösterdi. Çeşitli yerlerde ekonomik ve sosyal haklar ve iş güvenliği için direnen işçiler, dayanışma ve kardeşliğin en güzel örneklerini verdiler. Pek çok fabrikada arkadaşlarının atılmasına karşı harekete geçen işçiler, «birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için» diyerek mücadeleye atıldılar. Bir kişinin işten atılmasını önlemek için, yüzlerce işçi işten atılmayı, polis ve jandarma dayağını, tutuklanmayı göze aldı. Çeşitli işyerlerinde şalterler, iş güvenliği için, işten atılmalara son verilmesi için indi. Patrona ve patron yağcılarına karşı pek çok yerde bütün bir fabrika, tek bir yürek gibi birleşebildi.

Tek tek fabrikalarda işçilerin birliği, zaman zaman civar fabrika işçilerinin dayanışma ve yardımlarıyla, hattâ dayanışma grevleriyle desteklendi. Fakat işçi dayanışması, her zaman büyük engellerle karşılaştı. Hakim sınıfların çeşitli oyunları, her yerde işçilerin karşısına çıkan işçi düşmanı güçler, dayanışmayı baltaladılar. İşçi kardeşliğini engellediler.

Patronlar, çeşitli güç ve araçlarıyla işçilerin karşısına bir sınıf olarak çıkıyorlar. Fakat işçiler, patronlara karşı bir sınıf olarak birleşmeye başlayınca karşılarında çeşitli engelleri görüyorlar. İşçi sınıfımız, mücadelesini sürdürmek ve halka önderlik görevini yerine getirebilmek için, bu engelleri ortadan kaldırmalı ve sınıfın birliğini güçlendirmelidir. Bu yıl 1 Mayıs'ın mücadele hedefi, işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını güçlendirmek olmalıdır.

İşçilerin sınıf birliğinin karşısına bugün iki büyük engel çıkıyor. Bunlar iki süper devlet Amerika ve Rusya'nın en sadık işbirlikçileridir. MC iktidarı ve patronlar, işçi mücadelesine karşı faşist komandoları kullanıyorlar. Fabrika kapılarından binlerce işçi sokağa atılırken, arka kapıdan içeri profesyonel grev kırıcıları olarak yetiştirilmiş Türkeş'in komandoları alınıyor. Seydişehir'de, Tariş'de olduğu gibi pek çok fabrikada işçilerin dayanışması ve mücadelesi faşist komandolar eliyle bastırılmak isteniyor. MC iktidarının zorbalığı, Türkeş'in komandolarının en büyük desteğidir. Faşistler, fabrikalarda işçiler üzerinde baskı kurarak, patronun ve polisin desteğiyle örgütleniyorlar. İşçi mahallelerinde yuvalanıyorlar. Patron çıkarları uğruna direnişleri kırmak için parayla adam topluyor, dayanışmayı parçalayarak işçileri bütün hakları gaspedilmiş köleler durumuna düşürmeyi amaçlıyorlar. Fabrikaların faşist hakimiyet altına alınması çabaları, faşist MİSK Sendikası ve Türk-İş içindeki bazı faşist sendika ağaları ile birlikte yürütülüyor.

Bugün DİSK içindeki bazı revizyonist sendika ağaları işçi sınıfının mücadele geleceği açısından daha da büyük bir tehlike oluşturmaktadırlar. Bir avuç sahte TKP revizyonisti, işçi sınıfını patron köleliğine ve sosyal-emperyalist boyunduruğa mahkûm etmek için en sinsi oyunlardan, tepeden inme manevralardan kaçınmıyorlar. Özellikle İstanbul gibi büyük kentlerde, işçi sınıfı mücadeleye atıldığında karşısında komandolardan, jandarmadan, polisten önce bu revizyonist ağaları bulmaktadır. Sahte TKP revizyonistleri, sosyal-emperyalistlerden sağladıkları malî desteklere dayanarak kahvehaneler açma, paravan dernekler kurma gibi bin bir türlü yolla işçi sınıfını kıskaç arasına almaya çalışmaktadır. Sızma, kendini gizleme, şantaj ve zaaflardan yararlanma gibi casusluk yöntemleri, bu revizyonistlerin çalışma tarzını teşkil etmektedir. Bu yolla yurtsever örgütleri ve işçi örgütlerini ele geçirmeye çalışmaktadırlar.

İşçi dayanışmasını önlemek için sendikalara sık sık genelge yollayan bu revizyonist sendika ağalarıdır. Bu revizyonistler kendilerine karşı çıkan ve işçi mücadelesinden yana olan işçileri sendikalardan ve patronlarla beraber fabrikalardan attırıyorlar.

MC iktidarı işçi mücadelesinin yayılmasını tek tek grevleri amansızca bastırarak önlemeye çalışıyor. Bu revizyonist sendika ağaları ise, eğer bir fabrikada mücadelenin başlamasını engelleyemezlerse, Berec ve Sungurlar direnişlerinde olduğu gibi, işçilerin diğer fabrikalar tarafından desteklenmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Revizyonist sendika ağaları, işçi mücadelesinin tek tek fabrikalara hapsedilmesi, MC iktidarının ve patronların saldırısına açık hale getirilmesi için çalışıyorlar. Revizyonist sendika ağaları, faşistlerin ve patronların saldırılarını ve tehditlerini işçiler üzerinde bir şantaj vasıtası olarak kullanıyorlar.

İşçi sınıfımızın birlik ve dayanışması, faşistlere ve TKP revizyonistlerine karşı mücadele ile mümkün olacaktır. Revizyonistlere ve faşistlere karşı tek tek her fabrika birleşmelidir, sendikaların tabanındaki bütün işçiler birleşmelidir, bütün işçi sınıfı, bütün dürüst ve yurtsever sendikacılar birleşmelidir. İşçi sınıfının birliği, devrimci işçilerin eylemin en ön safına geçmesiyle, işçi sınıfının sendikalarına sahip çıkmasıyla, yurtsever ve ilerici sendikacıların cesur tutumlarıyla mümkün olabilir.

1976 Mayısının çağrısı, işçi sınıfının faşist komandolara ve sahte TKP revizyonistlerine karşı mücadelesini güçlendirmek olmalıdır. İşçi sınıfı, kendisini ve bütün halkı süper devletler adına teslim almak isteyen faşistlere ve revizyonistlere karşı sınıf dayanışmasını güçlendirerek halka önderlik edebilir. 1 Mayıs'ın uluslararası dayanışma görevlerini yerine getirmek ve süper devletlerin yurdumuza uzanan kollarını kırmak böylece mümkün olacaktır.

MC İKTİDARINI DÜŞÜRMENİN DEMOKRATİK YOLU

(Baştarafı 1.nci Sayfada)

Bugün parlamento alanı dışında halkın aktif bir güç olarak yer aldığı ve siyasî hayata doğrudan katıldığı mücadele yolları isteyen çevreler oldukça genişlemiştir. Bugüne kadar faşizme karşı, yalnız toplumumuzun en ileri kesimleri miting ve yürüyüşler düzenliyordu. Şimdi bunlara CHP de katılmaktadır. Miting ve yürüyüşlerin MC hükümetini düşürmek gibi somut bir amaca yönelmesi de olumlu bir gelişmedir. Fakat yalnız bu miting ve yürüyüşlerle MC iktidarını düşürmeyi ummak, fazla iyimserlik olur.

Türkeş ve Demirel'i hükümetten indirmek için halk yığınlarının eylemine ve gücüne güvenmek, halkın siyaset sahnesine çıkmasını istemek iyi bir şeydir. Fakat bugün daha da önemli olan, halkın bağımsız eyleminin en etkili, halk için en yararlı ve en sonuç alıcı biçimini ortaya koymak, bu mücadele biçimi için hazırlık yapmak, bu amaçla güç toplamak ve en geniş birliği sağlamaktır.

Demirel ve Türkeş'i hükümetten indirmenin en demokratik yolu, işçilerin ve tüm çalışanların grevidir. Bu yol ileri sürülenlerin en demokratik olanıdır. Çünkü çalışan halkın, siyasî hayatımızda ve yurdumuzun kaderi üzerinde aktif bir şekilde söz sahibi olmasını sağlayacaktır. Çalışan halk, faşist bir iktidar istemediğini aktif eylemiyle göstermiş olacaktır.

Tüm çalışanların grevi, aynı zamanda en haklı bir mücadele yoludur. Çünkü bütün halka her türlü baskı ve zulmü reva gören, halka daha fazla işsizlik, daha fazla sefalet ve yoksulluktan başka bir şey vermeyen, boğazına kadar yolsuzluk ve rüşvete batan bir hükümete karşı yapılmış olacaktır. İşçileri en ağır şartlarda çalıştırma ve onların alın terini ceplere indirme «özgürlüğü» her gün kullanılmaktadır. Bu sefer de tüm çalışanlar belli bir süre için işlerini bırakma özgürlüklerini kullanacaklardır.

Bütün çalışanların topluca greve gitmeleri, Demirel ve Türkeş'i hükümetten indirmenin, en etkili ve sonuç alıcı yoludur. Çünkü hakim sınıfların birçok kesiminin dahi desteğini kaybetmiş bir hükümet, bir genel greve ancak üç-beş gün dayanabilir.

Tüm çalışanların grevi, halkın mümkün olan en geniş demokratik kazançlar elde etmesi için de en elverişli yoldur. Çünkü çalışan yığınların gücünü ortaya koyacak, emekçi halk olmadan bu memlekette hiç bir çarkın dönmediğini, hiç bir işin yürümediğini fiilen gösterecektir.

Emekçi halk Demirel-Türkeş hükümetinden nefret etmektedir ve büyük bir sıkıntı içindedir. Yeter ki, faşizme karşı olan bütün güçler elbirliği yapsın ve bu amaçla ciddi bir hazırlığa girişsinler.

Tüm çalışanların grevi, yalnız emperyalizme ve MC faşizmine değil, sosyal-emperyalizme ve onların revizyonist işbirlikçilerine de bir darbe olacaktır. Çünkü emekçi halkın siyaset sahnesine daha güçlü olarak çıkması, onların yurdumuzun yeni efendileri ve diktatörleri olma planlarına karşı en güçlü tedbirdir.

Geniş ve güçlü bir siyasî grev hazırlamak, faşizmin yeni mevziler kazanmasını önlemenin ve fabrikaları zorbalıkla faşist pençe altına alma planını yenilgiye uğratmanın da en etkili yoludur. Yurdumuzda faşist güçlerle halkın güçleri arasındaki mücadele kesin bir hesaplaşma yönünde ilerlemektedir. Faşistler, kendilerinden olmayan bütün güçleri, hatta hakim sınıfların bir kesimini dahi dağıtmak ve ezmek için yeni mevziler zaptetmeye çalışıyor, kesin saldırı fırsatını kolluyorlar. Buna karşı en iyi hazırlık, bütün halkı, bütün emekçi yığınları aktif olarak siyasî mücadeleye seferber etmek ve örgütlemektir. Faşizmin okşanarak yatıştırılacağını sanmak büyük bir gaflettir ve bu konudaki hayaller bugüne kadar halka yeterince zarar vermiştir. Bu hayallerin devam etmesi, faşizmin halka kesin darbeyi indireceği şartları herkesin gözü önünde hazırlamasından başka hiç bir şeye hizmet etmez.

Halk yığınlarının aktif mücadelesini geliştirmek, bunun en etkili ve en demokratik yolu olarak bütün çalışanların grevini hazırlamak bugün bütün demokratik güçlerin önünde önemli bir görev olarak durmaktadır.

Şimdi demokrasiye ve halkın gücüne inandığını söyleyen herkes, bu inancını eylemiyle gösterebilir. **Demokrasi** ve **halkın gücüne inanç** sözleri dilimizin ucunda mıdır, yoksa bu sözleri ağırlığınca mı kullanıyoruz, bunu göstermenin zamanıdır. Kim gerçekten demokrasi ve özgürlükten yanadır, kim gerçekten halkın bir güç haline gelmesini ve bağımsız siyasî eylemiyle siyaset sahnesine çıkmasını istemektedir, kim yurdumuzun kaderi üzerinde halkın doğrudan söz sahibi olmasını desteklemektedir? Demokrasi, birkaç milletvekilinin sandalye değiştirmesi midir, yoksa bir halk yönetimi midir, herkes anlayışını ortaya koymalı ve halkın safında yer almalıdır. Türk-İş ve DİSK, bütün işçi sendikaları, işçi sınıfının en azgın düşmanlarının hükümetten indirilmesi için harekete geçmelidir. Geçen yıl Türk-İş'in İzmir'de yaptığı «Uyarı grevi» olumlu bir deneydir. DİSK ise, genel grev hakkını programına koymuştur. Ve MC hükümetini düşürme çağrısı yapmaktadır. İşçi sınıfının ve bütün halkın menfaatini savunanlar, siyasî grev hazırlama hareketinin bayraktarlığını yapmalıdır. Demirel-Türkeş'lerin faşizmine karşı olan bütün siyasi partiler, bütün sendikalar, demokratik kuruluş ve örgütler, bütün çalışanların grevini hazırlamak için birleşmeli ve aktif mücadeleye girmelidir. Bu görevi yerine getirmek, faşist zulmün bütün halkı ezdiği, gençlerin, emekçilerin ve yurtseverlerin kanına girdiği şartlarda, hepimizin boynuna borçtur. Tüm çalışanların grevi, demokratik güçlerin faşizme karşı birliği için de sağlam bir zemin yaratabilir.

Biz burada bugün bir grev çağrısı yapıyor değiliz. Fakat Demirel-Türkeş'in hükümetten indirilmesi ve faşizmin önümüzde duran dönemdeki saldırılarına karşı böyle bir hareketi hazırlamanın gereğine işaret ediyoruz. Bu görevi, hemen yarın yapılacak bir eylem olarak değil, önümüzdeki dönem faşizme karşı şehirlerde yürütülen mücadelenin temel taktiği olarak ele almalıyız. Bütün devrimciler ve demokratlar, faşizme karşı olan herkes, tüm çalışanların grevi fikrini özellikle işçi sınıfı ve sendikalar içinde, ayrıca diğer çalışan kitle içinde yaymalıdır. Çalışan halkı, faşizmin azgın saldırılarına karşı böyle güçlü bir silaha sahip olduğu bilinciyle donatmalıyız.

Tüm çalışanların grevini önermekle küçüklü büyüklü hiç bir eylemi reddetmiyoruz. Tersine yüzlerce küçüklü büyüklü grev, boykot, yürüyüş, miting ve direnişi bir ırmağa dökülen çaylar gibi görüyoruz.

İşçi sınıfının «iş güvenliği», «sendika hürriyeti», «işçi memur ayrımı», «kıdem tazminatı» konuları ile ekonomik ve sosyal haklar için yürüttüğü tek tek mücadele ve grevlerde tüm çalışanların birleşik eylemi fikrini yaymalıyız ve bu yönde güç toplayalım.

Tüm çalışanların grevinin hazırlanması için mücadelede hedefi daraltmalı, özellikle Demirel ve Türkeş'in hükümetten indirilmesini hedef almalıyız. Bu amaçla, esnaf ve zenaatkârların, küçük ve orta sermaye sahiplerinin, hatta faşizme karşı olan büyük sermayedarların destek ve sempatisini kazanmaya çalışmalıyız.

Maceracı eylemlere kesin olarak son verilmelidir. Faşizmin bankalara veya Sanayi Odasına bomba atarak, banka soyarak veya çeşitli bireyci terör yöntemleriyle teşhir edilip zayıflatılabileceğini ya da yıkılabileceğini sananlar uyarılmalıdır. Bu yolun halkın mücadelesine zarar verdiğini, kitleleri siyasetten ve devrimden uzaklaştırdığını, pasifizmi, faşizmi ve revizyonizmi güçlendirdiğini bütün iyi niyetli arkadaşlara kavratmalı ve onları emekçi yığınlar içinde mücadeleye çağırmalıyız. Onları, faşizme karşı doğru devrimci taktiklere ve günümüzün geçerli devrimci mücadele biçimlerine kazanmalıyız.

Demokrasinin özü olan köylülerin toprağa ve hürriyete kavuşması mücadelesini, faşizmi kökünden yıkacak mücadelenin sağlam temeli olarak güçlendirmeli ve tüm çalışanların grevinin hazırlanmasına köylü yığınlarının mümkün olan en aktif desteğini kazanmalıyız.

Yurdumuzda gerçek bir demokrasinin kurulması ve halkın iktidara gelmesinin önündeki düşmanlar iki süper devlet ve işbirlikçileridir. Bu sebeple millî bağımsızlık mücadelesine sımsıkı sarılmak, Türkiye'de demokrasinin kesin zaferi için tayin edici önemdedir. Önümüzdeki uzun bir dönem için merkezî nitelikte olan millî bağımsızlık görevini, millî demokratik devrim hedefini bir an bile gözden kaçırmadan yürütmeli, devrim hedefine bağımlı kılmalıyız.

Biz yurdumuzun tam bağımsızlığa kavuşmasını, orta çağ karanlığının toplumumuzun her alanından, köyden, fabrikadan, şehirden, kültür alanı ve siyasî yapıdan sökülüp atılmasını istiyoruz. Bunu başarmanın tek yolunun devrim olduğu inancındayız. Yurdumuzun meselelerini böyle geniş bir ufuk içinde görüyoruz. Ne var ki, bu yolda ilerlemek için, halkı bir güç haline getirmek, halkın önündeki engelleri temizlemek, halkın siyasî ve ekonomik ihtiyaçlarına doğru cevaplar vermek için, somut taktikler ve uygun mücadele biçimlerini halkın önüne koymalıyız.

Bugün faşizme karşı şehirlerde yürütülen mücadelenin temel taktiği, tüm çalışanların grevinin hazırlanması olmalıdır. 1 Mayıs İşçi Bayramı bu göreve canla başla sarılmak için güzel bir başlangıç günüdür.

YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

Yurtsever basına yapılan baskıları protesto kampanyasına gelen imza sayısı 16000'i geçti. Bu hafta gelen 2219 imzanın 462'si *Antalya*'dan, 162'si *Pülümür*'den, 123'ü *Biga*'dan, 46'sı *Çanakkale*'den, 143'ü *Afyon*'dan, 57'si *Urfa-Ceylanpınar*'dan, 262'si *Ceyhan*'dan, 64'ü *Polatlı*'dan, 29'u *Adana*'dan, 22'si *İzmir*'den, 34'ü *Bornova Sağlık Koleji*'nden, 77'si *Gönen*'den, 37'si *Mersin*'den ve 104 tanesi *Almanya*'dan geldi.

Bir süre önce devrimci yayınlar dağıttığı için tutuklanan TÜR-DA şirketi sahibi Işık Soner 19 Nisan günü serbest bırakılmıştır.

Kampanya ile ilgili olarak, dergimize verilen demeçlerden bir kısmını daha yayınlamaya devam ediyoruz:

Kürtçe yayın serbest olmalıdır

Bir süre önce RIZGARİ adındaki yurtsever Kürt dergisi de baskılara uğramış ve ilk sayısı yayınlanır yayınlanmaz toplatılmış, sorumlu müdürü Mehmet Uzun tutuklanmıştı. Kürt dili ve kültürü üzerindeki millî baskının ve Kürt milliyeti üzerindeki millî boyunduruğun ifadesi olan bu ırkçı faşist baskıları protesto ediyoruz. RIZGARİ'nin haklı mücadelesini yürekten desteklediğimizi açıklarız.

RIZGARİ'ye, emperyalizme, faşizme ve revizyonizme karşı mücadelesinde başarılar dileriz.

HALKIN SESİ

ÇETİN ALTAN

Türkiye'de faşist baskılar artıyor yahut artmıyor diye bir teraziye bakmıyorum ben.

Türkiye yüzyıllardan beri bir derebeyi anlayışının pençesi altındadır.

Sosyalist uygarlığın boyutlarından vazgeçtik, modası çoktan geçmiş bir burjuva özgürlüğüne bile razıyız. Hiç değilse o zaman Türkiye'de bir komünist partisi yasal olurdu. O bile yok bugün.

DOÇENT DR. RONA SEROZAN:

«BAŞPARMAĞI İŞÇİ SINIFINDAN OLUŞAN BEŞ PARMAK BİRARAYA GELDİĞİNDE, ORTAYA NİCE FAŞİST BALYOZDAN ÇOK DAHA ETKİLİ BİR 'YUMRUK' ÇIKAR»

Sömürülen ve ezilen sınıflara, yurtsever ve demokratik güçlere karşı giderek yoğunlaşan baskı ve sindirme politikası, nesnel ve tarihsel bir zorunlulukla gitgide köşeye sıkışan ve soluğu daralan emperyalist-kapitalist güçlerin karşı-devrim harekâtının bir parçasıdır.

Bu harekâta karşı yürütülecek mücadelenin başarısı, alabildiğine geniş halk kitlelerini işçi sınıfı ile bütünleştirerek (ve bu arada faşist mihrakları tecrit ederek) sağlam, köklü bir anti-faşist güçbirliği, bir «demokratik cephe» oluşturmaya bağlıdır. Asla unutulmasın ki, başparmağı işçi sınıfından oluşan beş parmak bir araya geldiğinde, ortaya nice faşist balyozdan çok daha etkili bir «yumruk» çıkar.

SİNA ÇILADIR :

«ANTİ-FAŞİST BİRLİK VE BERABERLİK ÇAĞRILARI SÖZ DÜZEYİNDE KALMAMALIDIR»

Başta Halkın Sesi, Aydınlık ve Halkın Kurtuluşu dergileri olmak üzere bütün ilerici, devrimci, yurtsever yayın organlarına, kitabevlerine, vb. yöneltilen baskıları tiksinti ve öfkeyle izliyoruz. Ülkemizin egemen güçleri, özellikle şu sıralar, halkımızın haklı kavgasını, devrimci mücadelesini bastırabilmek için açık ve «gizli» bütün tedhiş yöntemlerini uygulamaya başlamıştır. Yurtsever yayın organlarına, kitabevlerine, vb. yöneltilen saldırılar bunun somut birer tezahürüdür.

Karşı-devrim şiddeti göğüslemek için, etkisiz kılmak için ve halkın anti-faşist mücadelesini daha da yükseltmek için, bütün yurtseverlerin omuz omuza vermeleri zorunludur. Anti-faşist birlik ve beraberlik çağrıları sadece söz düzeyinde kalmamalıdır. Faşist şiddet eğer en aktif biçimde göğüslenecekse (ki faşizme karşı mücadelenin temel ilkesi budur), bunun elle tutulur şartlarını en kısa süre içinde yaratmak gerekir. Bu doğrultuda atılacak her adımın bütün devrimciler, bütün yurtseverler tarafından destekleneceği tabiidir.

ERZİNCAN TBP İL BAŞKANI NİYAZİ BAHADIR

«MHP'NİN BÖLÜCÜLÜK HAREKETLERİNE KARŞILIK BÜTÜNLEŞİLMELİDİR»

Ülkemizde faşizm vardır ve hüküm sürmektedir. Ülkemizde «faşizm yoktur» demek aklı selim işi değildir. Ve faşizm her geçen gün artan somut durumlarla kendini göstermektedir.

Her gün öğrenciler öldürülüyor. İlerici devrimci yayın organlarını okuyanlar evlerinde öldürülüyor, ilerici devrimci kişilere işkence yapılıyor, ateşli silahlar kullanılıyor. İlerici devrimci öğretmen ve memur kıyımı güncel olay haline gelmiştir. İlimizde dördü sosyal bilgiler dersi öğretmeni olmak üzere beş öğretmenin aynı okuldan çeşitli ilçelere sürülmesi bizzat yaşadığımız somut kıyım terörüdür. Yine ilimizde Eğitim Enstitüsünde okul duvarına «komünistler giremez» saçmalığının yazılması komandoların saldırılarındandır. Bütün bunlar faşizmin her geçen gün daha da atılım içinde bulunduğunu göstermez mi?

Gerçek demokrasiyi kurmak, Cumhuriyet kanunlarını tam anlamıyla korumak, mücadelenin en geniş kitleleri birleştirmesiyle olabilir. MHP'nin bölücülük hareketlerine karşılık bütünleşilmelidir. Emperyalizme ve faşizme karşı tüm ulusun bir bütün olarak mücadele etmesi gerekir.

DEVRİMCİ ANKARA SANAT TİYATROSU :

«BİR DERGİYİ KAPATABİLİRLER, AMA 'NE AMERİKA NE RUSYA' SESİNİ SUSTURAMAZLAR»

HALKIN SESİ dergisine yapılan baskılar, halkın zulme ve sömürüye başkaldıran sesini susturmaya yönelmiş faşist saldırılardır. HALKIN SESİ'ni kapatmak istiyorlar. Çünkü işçinin, köylünün, öğrencinin, memurun üzerindeki baskı ve zulmün gazetelerde, dergilerde dile gelmesinden korkuyorlar. Ettikleri zulmün, işkencenin hesabının sorulmasından korkuyorlar. İstiyorlar ki, halkın alın teri, emeği sırtından yolsuzlukla, kanunsuzlukla, rüşvetle kazandıkları yanlarına kâr kalsın.

Bir kere daha hatırlatıyoruz, gerçekleri söyleyen dergileri, kitapları toplatsalar da, oyunları yasaklasalar da, dernekleri kapatsalar da bu hesap onlardan er geç sorulacak. «Giden ağam, gelen paşam» misali parselleyip parselleyip emperyalistler arasında mezata çıkardıkları bu yurt toprağının gerçek sahibi olan halk, karşılarına dikilecek. Faşizm, bir dergiyi kapatsa bile, en ücra köylere kadar giren «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız, Bloksuz, Demokratik Türkiye» sesini susturamaz.

TOPRAK-İŞ TARSUS TEMSİLCİSİ: İSMAİL DURNA

Faşistler HALKIN SESİ dergisine saldırıyorlar. Çünkü HALKIN SESİ halkımızın yükselen mücadelesine önderlik etmektedir. İşçi ve köylülerin davasını yazmaktadır. Faşist çetelerin yolsuzluklarını ve vurgunculuğunu teşhir etmektedir.

HALKIN SESİ'ne yapılan baskılar basın özgürlüğüne indirilen bir darbedir. Dergimize ve tüm devrimci yayın organlarına yapılan bu baskıları şiddetle protesto ediyoruz.

MEM-DER ADANA ŞUBESİ BAŞKANI HASAN AK

Faşizmin kanlı elleri, bir taraftan emekçi halkımızın mücadelesini bastırmak isterken, diğer yandan halka gerçekleri duyuran ilerici basının boğazına sarılmak istemektedir. HALKIN SESİ, Halkın Kurtuluşu gibi ilerici yayın organlarına, Tür-Da dağıtım bürosuna yapılan baskılar halkımıza yapılan baskıdan soyutlanamaz.

Bu baskı ve teröre karşı mücadelenin yanındayız.

DENİZLİ GENÇLİK KÜLTÜR DERNEĞİ BAŞKANI MESUT AKGÜNDÜZ

TÜM PTT-Der DENİZLİ ŞUBE BAŞKANI ÖZCAN ÇAKAR

DENİZLİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİ DERNEĞİ BAŞKANI ÖMER DOĞANAY

HALKIN SESİ dergisi ve Tür-Da Dağıtım Şirketinin polis tarafından basılmasını, Devrimci Gençlik dergisi, Halkın Kurtuluşu gazetesi, Rizgari dergisi ve Öncü dergisi üzerinde yoğunlaşan, susturmayı amaçlayan baskıları protesto ediyoruz.

Dergi personeli ve sahiplerinin gerekçe dahi gösterilmeden gözaltına alınmaları Anayasa'nın 21. ve 14. maddelerine aykırıdır.

Halkımızı bilim özgürlüğünü, basın özgürlüğünü savunmaya çağırıyoruz.

TUNCELİ KIRMIZIKÖPRÜ HALK BİRLİĞİ DERNEĞİ

«HALKIN SESİ'NE BASKILAR HALKIN SİYASET SAHNESİNE ÇIKMASINI ÖNLEYEBİLMEK İÇİN YAPILMAKTADIR»

HALKIN SESİ ve tüm ilerici, yurtsever yayınlara yapılan saldırılar son bulmalıdır.

HALKIN SESİ dergisinin basıldığı matbaa ve dergi bürosuna yapılan saldırılar, derginin basılmasını, kitlelere ulaşmasını ve halkın siyaset sahnesine çıkmasını önleyebilmek için yapılmaktadır. Ve bugüne kadar yapılan anti-demokratik baskıların bir yenisidir.

ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı halkımızın çıkarlarını, ülkemizin bağımsızlığını savunan, halkımızın gerçek sesi HALKIN SESİ dergisine ve tüm ilerici yayınlara yapılan baskıları şiddetle protesto ediyoruz.

HALKIN SESİ bütün kanunî gerekleri yerine getirilmiş bir dergidir. Ancak kapatılması mahkeme kararı ile yapılabilir. Bunun dışında hiç bir güç HALKIN SESİ dergisinin çıkmasını önleyemez. Engellemek istenirse, işte asıl kanunsuzluk bu engelleme çabasıdır.

Biz Kırmızıköprü Halk Birliği Derneği üyeleri olarak hakim sınıfların uyguladığı bu kanunsuzluğun karşısında her zaman dimdik duracağız. Tüm yurtseverleri ve demokratik kuruluşları da bu anti-demokratik uygulamaların karşısına çıkmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun iki süper devlet ve onların işbirlikçileri!

Kahrolsun faşizm!

Yaşasın Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi!

CEYHAN CEYTAŞ İŞÇİLERİ MEHMET BAYEREN AZİZ YAGRI DERVİŞ İNEKÇİ

Biz Ceytaş işçileri olarak;

HALKIN SESİ'ne yapılan faşist baskıların son bulmasını istiyoruz.

HALKIN SESİ biz işçilerin köylülerin ve dar gelirli bütün ezilen halkın dertlerini dile getiren ve her zaman halkın yanında bulunan bir dergidir. Bizlerin dergisi olarak Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadele eden bir dergidir. HALKIN SESİ'ne yapılan baskılara son verilmesini istiyoruz. Bütün devrimci işçiler olarak bu baskıları lanetliyoruz.

Kahrolsun millî bağımsızlığımızın ve halkın düşmanları.

TORBALI'DAN HÜSEYİN GÖZETEN :

İMZA TOPLAMAK AĞIR CEZALIK SUÇ MU OLDU?

HALKIN SESİ dergimizin açmış olduğu basına özgürlük kampanyası için halktan imza toplamak istedim. 'Halkın Gücü» oyununun oynandığı tiyatroya giderek, oyun başlamadan önce imza toplamaya başladım. Bu sırada bir arkadaş geldi ve «Yardım edebilir miyim?» dedi. Bunun üzerine imza metninin bir suretini de o arkadaşa verdim. Bir süre sonra Mehmet adında bir polisin arkadaşı karakola götürdüğünü duydum. Bunun üzerine ben de karakola gittim. Karakolda ikimizi de gözaltına aldılar. Kefil bulmak şartıyla bizi serbest bırakacaklarını söylediler. Ertesi sabah karakola gittiğimizde bizi savcılığa gönderdiler. Savcı tekrar bizim ifademizi alıp, bizi ağır ceza mahkemesine verdi. Hakim bizim ifademizi alıp, serbest bıraktıktan sonra mahkemeyi başka bir güne bıraktı.

MUĞLA TURGUT REİS LİSESİ ÖĞRENCİLERİ :

Biz Muğla Turgut Reis Lisesi devrimci öğrencileriyiz. Bize ve halkımıza bilinçlenmemiz için önderlik yapan HALKIN SESİ'ne ve AYDINLIK Yayınlarına yapılan faşist baskıları şiddetle kınıyor ve protesto ediyoruz.

Saldırmazlık paktı önerisini benimsiyoruz

HÜKÜMETİN YUNANİSTAN'A CEVABINI DESTEKLİYORUZ

Geçtiğimiz hafta içinde, Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkilerde önemli gelişmeler oldu. Yunanistan Başbakanı Karamanlis 17 Nisan günü yaptığı parlamento konuşmasında, Türkiye'ye karşı bir saldırmazlık paktı önerisinde bulundu. Demirel, ertesi günü yaptığı bir konuşma ile Türkiye'nin bu teklifi olumlu karşıladığını belirtti.

KARAMANLİS'İN TÜRKİYE'YE ÇAĞRISI

«Türkiye'ye, iki ülke halkının da refahına zararlı olan silâhlanma yarışına son verilmesi için öneride bulunuyorum. Ayrıca aramızdaki anlaşmazlıkların barışçı yollardan çözümlenmesini ve iki ülke arasında bir saldırmazlık paktı imzalanmasını da teklif ediyorum.

«Türkiye'de yalnızca ülkenin çıkarlarının değil, aynı zamanda halklarımızın saygınlığının da şerefli bir anlaşma ortamını gerektirdiğinin bilincinde olan sorumlu politikacılar bulunduğuna inanıyorum.»

DEMİREL'İN KARAMANLİS'E CEVABI

«... Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkilere hakim olan itimatsızlık havasını en kesin şekilde ortadan kaldırmak ve birbirleriyle müttefik iki komşu memleket arasında mevcut olması gereken düzeye yükseltmek için her türlü gayreti göstermeye hazır bulunuyoruz.»

Biz, Türkiye ile Yunanistan arasında bir saldırmazlık paktı imzalanmasını ve iki ülke arasındaki anlaşmazlıkların barışçı yollarla çözümü için ilk adımların atılmasını tamamen olumlu karşılıyor ve destekliyoruz. İki ülkenin aralarında bir saldırmazlık paktı imzalamaları, Türkiye'yi de, Yunanistan'ı da iki süper devlete ve özellikle sosyal-emperyalizme karşı güçlendirecektir. İki ülke arasındaki barış, Türkiye ve Yunanistan halklarının menfaatinedir. Böyle bir barış, her iki ülkenin birbirlerine karşı değil, gerçek düşmanları süper devletlere karşı bir millî savunma yaratmaları, bağımsızlıklarını kazanıp korumaları için ön şartları hazırlayacaktır. Bu bakımdan böyle bir saldırmazlık paktı, iki ülke adına anlaşmayı kim imzalarsa imzalasın olumludur, halkımızın ve devrimin menfaatinedir.

Esasen Türkiye ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlıklar hiç bir zaman temel ve uzlaşmaz değildir. Kendi hallerine bırakıldıkları sürece, iki ülke arasında bir savaş çıkması ihtimali hiç bir zaman pek kuvvetli olmamıştır. İki Üçüncü Dünya ülkesi arasındaki çözülebilir anlaşmazlıklara çomak sokan ve körükleyenler daima süper devletler olmuşlardır. Son yıllara bakalım: iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin, özellikle sosyal-emperyalistlerin suyu bulandırma çabalarının Türkiye ve Yunanistan'ı nasıl etkilediği örneklerle ortadadır. Önce ABD emperyalistleri Sovyetlere karşı sağlam mevziler tutmak için Kıbrıs'ta Sampson darbesini tezgahladılar. Ardından Sovyetler işe girişti. Türk hakim sınıflarının Kıbrıs müdahalesine yeşil ışık yakan Sovyetler oldu. Sovyetler Yunan sınırına asker yığarak, Bulgar havaalanlarını açma teklifinde bulunarak Türkiye'yi kışkırtmaya başladılar. Ardından ABD Türkiye'nin arkasına geçince aynı teklifleri getirerek Yunanistan'ı Türkiye'ye karşı kışkırttılar. Sosyal-emperyalistler, her iki ülkeye de krediler, yeni yeni yatırımlar, enerji satışları, hatta silah satma teklifleri gibi yemler de uzattılar.

Türkiye ile Yunanistan'ın birbirlerine düşmelerinin iki ülkeyi de zayıf düşüreceği ve bunun bölgemizde hakim olmaya çalışan süper devletlerin işine yarayacağı açıktır. Özellikle, sosyal-emperyalistler hegemonya emelleri için bir Türkiye-Yunanistan savaşından medet ummaktadırlar. Sovyetler bir yandan Türkiye'yi Yunanistan'la savaşa kışkırtmakta, bir yandan da Türkiye'ye bir «saldırmazlık» paktı önerisinde bulunmaktadır. Dolayısıyla, şimdi Türkiye'nin önünde iki tane saldırmazlık paktı önerisi vardır. Ya Yunanistan'la saldırmazlık paktı ve Sovyetler Birliği'ne karşı millî savunma ya da Sovyetlere sırt dayayarak Yunanistan'a karşı saldırganlık.

Sovyetlerle yapılacak bir pakt, kurt ile kuzu arasındaki sözümona bir saldırmazlık paktından başka bir anlam taşımamaktadır. Yeni bir dünya savaşına hazırlanan, Türkiye sınırlarında manevralar düzenleyen, Boğazlardan ve Ege'den filolar geçiren bir emperyalist kurtla saldırmazlık paktı! Ülkemizin bir kuzu durumuna düşürülmesini istemeyeceğimiz, ülkemizin bir hamlede yutulmasına ya da sömürgeleştirilmesine razı olamayacağımız açıktır. O halde, Yunanistan ile dostluğu tercih etmemiz gerektiği, bizim gibi Üçüncü Dünya ülkesi olan komşularımızla birleşerek saldırgana karşı durmamız gerektiği de ortadadır.

Türkiye ve Yunanistan, tıpkı İkinci Dünya Savaşından önce Hitler saldırganına karşı Balkan Paktında birleştikleri gibi sımsıkı birleşmelidirler. Ege Denizi, iki süper devletin ve özellikle sosyal - emperyalistlerin hegemonya emelleri için kullandıkları iki ağzı keskin bıçak değil, iki süper devlete de kapalı olan bir Türkiye - Yunanistan gölü olmalıdır. Ege üzerindeki ekonomik ve askerî çıkarlar sadece Türkiye ve Yunanistan'a ait olmalı ve iki ülke tarafından hakkaniyet ilkelerine uygun olarak ortaklaşa kullanılmalıdır.

Politikada Sorunlar

Karamanlis'in çağrısı

ERGUN BALCI

«Yunanistan Başbakanı Karamanlis'in, Türkiye'ye Saldırmazlık Paktı önerisi ve silâhlanma yarışını durdurma çağrısı eğer içtense, olumlu karşılanacak gerçekçi bir davranıştır.

«Türkiye ile Yunanistan arasında Kıbrıs ve Ege konularındaki anlaşmazlıkları ne ABD, ne Sovyetler Birliği, ne de Avrupa Ekonomik Topluluğu çözümleyebilir. Bu sorunlar ancak iki ülkenin aralarında yapacakları görüşme ve temaslarla çözümlenebilir.

«Başbakan Karamanlis, Cumartesi günü yaptığı çağrıyla bu gerçeği anlamış görünmektedir. Çağımızda aralarındaki anlaşmazlıkların çözümü için büyük devletlerin aracılığından, ya da desteğinden medet uman küçük ülkelerin hayal kırıklığına uğramaları kaçınılmazdır. Zira anlaşmazlıklar o düzeyde görüşülmeye başlandığı zaman ister istemez küçük ülkelerin çıkarları sınırları dışına taşarak yeni boyutlara ulaşmakta ve çok daha çapraşık niteliğe bürünmektedir.

«Kıbrıs sorunu bu savın somut örneğini oluşturur. Kabul etmeli ki, gerek Atina, gerekse Ankara Hükümeti bu konuda büyük yanlışlıklar yapmışlardır.»

(Cumhuriyet, 18 Nisan 1976)

AÇIKÇA

Mehmet Barlas

«... Unutulmamalıdır ki, barışı tehdit sadece Türk - Yunan anlaşmazlığından doğmuyor.

«Balkan ülkelerinin tümü, dünya süperlerine karşı ürküntü içindeler. Amerika bir yandan, «Doğu Avrupa Sovyetlerindir» diyor. Bir yandan, başta Yugoslavya olmak üzere, Romanya'nın da bulunduğu ülkeler grubuna silâh yardımı yapıyor.

«Sonra neden Doğu Avrupa Sovyetlerin olsun.

«Türkiye ve Yunanistan Amerika'nın malı mı ki?

«Balkan ülkeleri, tüm olarak, süper devletler pazarlığına karşı ve bağımsızlığa açık ulusların devletleridir.

«Bu bakımlardan, Karamanlis'in çağrısı mutluluk verici. Eğer Türk iç politikası çıkmazdan kurtulur ve ortama kansız-kurşunsuz, demokrasi hakim olursa, Ankara'dan akılcı bir cevap gelir Atina'ya.

«Yani sorunun temelinde, her zaman barış olmalı. Silâhlanma yarışı bu kadar zarar veriyor iki ulusa. Bir de savaşı düşünün.

«Ben düşünmek bile istemiyorum!»

(Günaydın, 19 Nisan 1976)

SAMİ KOHEN

«KİMİN TELKİNİ VEYA BASKISI İLE YAPILMIŞ OLURSA OLSUN...»

«Kimin telkini veya baskısı ile yapılmış olursa olsun, iki komşu ülke arasında yumuşama ve yakınlaşma girişimlerini iyi karşılamak gerek. Ortaya atılan fikrin hızla geliştirilmesi ve gerçekleştirilmesi, iki ülkenin çıkarları, bölgenin huzur ve güvenliği için de çok yararlı olacaktır.

«Türkiye ile Yunanistan arasında da, savaş korkusunu ve güvensizliği gidermek için, buna yol açan anlaşmazlıkları sorunları çözümlemek gerek. Bu da, dialog ile, barışçı görüşmelerle mümkün olabilir.»

(Milliyet, 22 Nisan 1976)

Dünyada Bugün

Olumlu çağrı

ALİ SİRMEN

«Yunanistan Başbakanı Konstantin Karamanlis parlamentoda yaptığı konuşmada, ülkesinin Türkiye ile sorunlarını görüşme yoluyla çözmeye ve Ankara ile bir saldırmazlık paktı imzalamaya hazır olduğunu bildirmiştir.»

«Türkiye ile Yunanistan arasında, Kıbrıs ve Ege gibi çok köklü ve yaşamsal anlaşmazlıklar vardır. Bu sorunlar büyüktür, ama görüşme ile çözülmeleri de olanak dışı değildir. Hattâ, kalıcı ve adil bir çözümün yalnızca görüşmeler sonucunda elde edilebileceği de söylenebilir. Bu açıdan Karamanlis'in çağrısı olumludur.»

....

«Bugün olumlu gelişmelere olanak sağlayan bir ortam doğmuş bulunmaktadır. Her iki ülkenin yöneticilerinin de bu olanağı değerlendirmek için ellerinden geleni yapmaları yerinde olacaktır.»

....

«Unutulmaması gereken nokta, yakınlaşmaların, barışın, anlaşmaların sürekliliğinin ana koşulunun her iki yanın çıkarlarına da yanıt getirmesi olduğudur.

«Bu koşul sağlandıktan sonra, Ege'nin barış ve iki ülkenin birlikte işletecekleri bir gelişme yuvası olması için önemli bir engel kalmayacak ve Atatürk ile Venizelos'un temellerini attıkları Türk - Yunan dostluğu yeniden canlanacaktır.

«Yunanlı dostlarımızın Türkiye'nin böyle bir gelişmeyi içtenlikle istediğine inanmalarını dileriz.»

(Cumhuriyet, 19 Nisan 1976)

FAŞİZME NİHAYET

REVİZYONİSTLER AĞALARLA BİRLEŞTİ ŞEHİT ŞENPINAR'IN MEZARINA SALDIRDILAR

Pazarcık çatışması sırasında faşistlere karşı mücadelede şehit düşen Pazarcıklı köylü Mustafa Şenpınar'ın mezar taşına yazılan «Ne Amerika, Ne Rusya, Ne Ağalık» sloganı revizyonistler ve ağalar tarafından elbirliğiyle kazınarak silinmiştir. Bu saldırı köylüler ve devrimciler tarafından nefret ve tiksintiyle karşılanmıştır.

Maraş Tüm-Toprak-İş Genel Sekreteri Mehmet Ongan olaya ilişkin mektubunda ayrıca şunları yazmaktadır:

«Mustafa Şenpınar'ın mezarının yapımı ve tören için halktan 3000 lira topladık. Mezar masrafları 2000 lira tuttu. Artan 1000 lirayı derginize bağış olarak gönderiyoruz. Devrimci yayın organlarına ve özellikle Halkın Sesi'ne yapılan baskıları protesto ediyoruz. Basına özgürlük sağlanması için sizinle omuz omuzayız.»

ESKİ ÜLKÜ OCAKLI GENCİN İNTİHAR ETTİĞİ YALANININ ALTINDAN İŞKENCE VE CİNAYET ÇIKTI

2 Nisan tarihli gazetelerde yer alan bir resmî açıklamaya göre Eğitim Enstitüsü öğrencisi Hüseyin Hatipoğlu adında bir genç, Isparta Ülkü Ocakları Derneğini basmış ve beş kişiyi rehin almış, sonra da binanın dördüncü katından atlayarak intihar etmişti. Isparta Valisinin talimatı üzerine binayı saran ve baskın yaptığı söylenen genci teslim almaya çalışan emniyet kuvvetlerinin de tanıklığıyla olay, «intihar» olarak kamuoyuna yansıtıldı. Bu faşist yalan Demirel tarafında da sürdürüldü. Ancak bir hafta sonra, 9 Nisan tarihli gazetelerde yer alan otopsi raporuna göre Hüseyin Hatipoğlu adlı öğrencinin vücudunda işkence izleri tespit edildiği açıklandı. Otopside, vücudun çeşitli yerlerinde yanıklar ve kesici bir aletle açılmış yaralar ortaya çıkmış ve bunların ölümden önce yapılan işkence sonucu meydana geldiği anlaşılmıştı. Buna rağmen, Isparta Valisi ve Savcısı olayın bir intihar olduğu iddialarını sürdürmüşlerdi. Durum bir süre sonra açıklığa kavuştu ve Hüseyin Hatipoğlu'nun Ülkü Ocaklı faşistler tarafından önce işkence yapılmak, sonra da binanın dördüncü katından atılmak suretiyle öldürüldüğü anlaşıldı.

Faşist cinayet sonucu ölen Hüseyin Hatipoğlu, eski bir Ülkü Ocakları üyesiydi ve daha sonra buradan ayrılarak Karaman İlerici Kültür ve Dayanışma Derneği üyesi olmuştu. Hüseyin Hatipoğlu'nun AP'li babası Ahmet Hatipoğlu, Türkeş'e çektiği telgrafında oğlunun ölümünden Ülkü Ocaklı faşistleri ve Türkeş'i sorumlu tutuyordu:

«Oğlum Hüseyin Hatipoğlu 1971-1972 yıllarında Ülkü Ocaklarına üyeydi. Daha sonra ayrıldı. Ve sizin bayram mesajına dayanılarak, yani 'davadan dönenleri vurun' emrine uyularak oğlum katledildi. Fakat buna intihar süsü verilerek gizlenmek isteniyor. Sizden oğlumun katillerinin bulunmasını ve cezalandırılmasını istiyorum.»

28-29 Nisanları anıyoruz

KAHROLASI DİKTATÖRLER BU DÜNYA SİZE KALIR MI ?

Bundan 16 yıl önce, 28-29 Nisan 1960'da İstanbul ve Ankara'da üniversite gençliği Bayar-Menderes faşist diktatörlüğüne başkaldırmıştı. Halka hürriyet vaad ederek iktidara gelen Bayar-Menderes faşistleri, on yıl boyunca halkımızı ezdiler ve yurdumuzun kapılarını Amerikan emperyalistlerine açtılar.

Menderes, «her mahallede bir milyoner yaratacağını» söylüyordu. İktidar bu uğurda halkın azgınca sömürülmesine hizmet eden bir düzen kurdu. Yolsuzluk ve vurgunlar aldı, yürüdü. İşçiler, köylüler yoksullaşırken, işbirlikçi sermayedarlar ve toprak ağaları hızla palazlandı. MC hükümetinin bugün menfaatlarını savunduğu hakim sınıflar, Bayar-Menderes faşist diktatörlüğü altında gelişti ve güçlendiler.

Bayar-Menderes iktidarı yüzlerce vatan evladını ABD menfaatları uğruna Kore'de kırdırdı. Bunlar iktidarları boyunca Yunan düşmanlığını körüklediler. Kıbrıs'ı işgal etmek için ellerinden geleni yaptılar. Bugün Demirel-Türkeş'lerin ırkçı ve emperyalist işbirlikçisi 'siyasetleri onlara Bayar-Menderes'lerden mirastır.

MC hükümeti 1950'lerin faşizmini bugün çok daha azgınca sürdürüyor. Tıpkı o yıllarda olduğu gibi halkın toplanma, fikirlerini söyleme hakkı baskı altında tutuluyor. Menderes iktidarı zamanında ağırlaştırılan 141. maddeyle halkın örgütlenmesi engelleniyor. TRT, Basın ve Üniversite üzerinde faşist baskılar hükmünü sürdürüyor. O günün Tahkikat Komisyonları yerine bugün Devlet Güvenlik Mahkemeleri var. Bayar-Menderes'ler vatan hainlerinden ve halk düşmanlarından meydana gelen bir avuçluk çetelerine «Vatan cephesi» diyorlardı. Bugün Demirel-Türkeş'ler de aynı çeteye «Milliyetçi Cephe» yaftasını asıyorlar.

Tarih defalarca göstermiştir ki, halk düşmanlığında birbirine bu kadar benzeyen iktidarların sonları da aynı olmuştur. Nerede zulüm varsa, orada mücadele de vardır. Bugünün yurtsever gençliği, 28-29 Nisan 1960'ta demokrasi ve hürriyet için mücadele eden gençliğin devamıdır.

Menderes iktidarına karşı ilk büyük tepki, 28 Nisan 1960'ta İstanbul'daki üniversite gençliğinden geldi. Hürriyet isteyen gençliğin karşısına atlı polisler dikildi. O zamanın işkenceci polis şefleri Bumin Yamanoğlu ve Ferit Sözen Menderes'in emriyle üniversiteye saldırdı. Polisler, rektör Sıddık Sami Onar'ı yumrukladılar. Turan Emeksiz şehit düştü.

Ertesi gün Ankara'da Siyasal Bilgiler ve Hukuk Fakültesi öğrencileri de iktidara karşı direnişe geçti. İktidar derhal sıkıyönetim ilan etti. Sıkıyönetim komutanı Namık Argüç, atlı polislerle ve askerlerle Siyasal Bilgiler ve Hukuk Fakültelerini basmaya kalktı. Direnen öğrencilerin ve onlara kanat geren ilerici öğretim üyelerinin üzerine ateş açtırdı. Öğrenciler faşist kurşunlarına «Kahrolası diktatörler, bu dünya size kalır mı» diyerek göğüs gerdiler.

Daha sonraki günlerde üniversite gençliğinin direnişine liseli gençler de katıldı. İstanbul Lisesi öğrencisi Nedim Özpulat da faşizme karşı mücadelede şehit düştü.

Bayar-Menderes iktidarı, bütün bu mücadeleleri halktan gizlemek için basın özgürlüğünü gaspetti. Sansür uyguladı. Gazeteleri tahrip ettirdi. Gazetecilere karşı sayısız koğuşturma ve saldırılar düzenledi. Gazetecileri tutukladı. Basın bugün bize örnek olacak şekilde kararlı bir demokratik mücadele yürüttü.

Sıkıyönetim komutanları yayınladıkları bildirilerle «beş kişilik topluluklara bile ateş açtıracaklarını» ilan ediyorlardı. Ama buna rağmen Ankara'da Kızılay'da binlerce kişi Menderes'in yakasına yapışıyordu.

28-29 Nisan'larda iktidara karşı direnen sadece gençlik değildi. Öğrencisi, öğretmeni ve asistanı ile bütün üniversite, faşist iktidarın karşısına dikildi. Üniversite rektörü ve ilerici öğretim üyeleri öğrencilerle omuz omuzaydı.

28-29 Nisan'lar yurtsever gençliğin birliğinin ve direniş ruhunun bir sembolüdür. Bayar-Menderes diktatörlüğüne karşı mücadelede gençlik, en geniş saflar halinde seferber oldu. Halkın ve özellikle gençliğin kararlı mücadelesi yurdumuzun 27 Mayıs'tan sonra nispeten demokratik bir ortama kavuşmasının en önemli sebebidir. 1961 Anayasa'sının getirdiği demokratik kazançlar, bazılarının sandıkları gibi hakim sınıfların bir lütfu değil, 28-29 Nisan'ların bir ürünüdür.

Faşist diktatörler bugün de gençliğe saldırıyorlar. Gençlik, faşizme karşı mücadelede 28-29 Nisan'ların birlik ve mücadele ruhunu örnek almalıdır.

ATABEY YURTSEVERLER DERNEĞİ FAŞİST BASKILARA KARŞI MÜCADELE EDİYOR

Kısa bir süre önce kurulan Atabey Yurtsever Derneği devrimcileri biraraya getirdi. Halkın yurtsever birliğini sağlama yolundaki mücadelesi halk düşmanlarını rahatsız etti. 3 Nisan günü derneğimize gelen İslamköy'lü

Tunceli Muhabirimizin Yenimahalle Gecekondu Halkıyla Yaptığı Röportaj :

"Biz bugünkü katil iktidarı protesto ediyoruz"

Tunceli'nin Yenimahallesinde toprak kaymasında hasar gören ev sahipleriyle röportaj yaptık. Gecekonduda oturan köylülerle konuşuyoruz:

SORU: Bu bölgede oturmanız için gerekli sağlam rapor verenler oldu mu?

— Sağlam raporu vermişler, vermemişler bilmiyorum. Elbette vermemeleri gerekir. Mutlaka sorumludurlar.

— 1968'de Ankara'dan gelen mühendisler tarafından heyelan tespit edilmiştir. Bunun için vilâyet tarafından yeşil saha ve park yeri olarak gösterilmiştir. Şimdi Belediye Reisi bu raporları örtbas ederek bizim fakir halka, para karşılığı olarak sattı. Biz de bunu bilemediğimiz için alıp binaları yaptık. Elimizde olan üç beş kuruşu buraya harcadık. Şimdi o da gitti. Açıkta kaldık.

— Bina yapmak için müsaade verildi. Arsa yerini bizzat belediyeden aldık. Daha borcu bile bitmedi.

SORU: Ne kadar hasar olmuştur?

— 70-80 kadar aile hasar görmüştür. Evleri oturulmaz duruma gelmiştir. Durumu iyi olanlar evlerden çıkıp kirayla oturuyorlar. Bizim gibi dar gelirli aileler ise mecburiyet karşısında ayrılamıyorlar.

— Bizim gibi fakirlerin tutunacak bir dalı yoktur. Gelirim yoktur. Kira verecek gücüm yok. Oturduğum evin tehlikeli olduğunu ben de biliyorum ama nereye gidim.

— Can güvenliğimizin tehlikede olduğunu biz de biliyoruz. Tespit edilen bir yer yok. Devletten de bir umut yok. Mecburuz oturmaya.

SORU: Heyelan olduğundan beri hükümet yetkilileri hiç mi ilgilenmediler?

— Vali ve bazı memurlar geldiler. Fakat onlar da burasının sağlam olduğunu, oturmaya elverişli olduğunu söylediler. Bir tehlike yoktur dediler. Ertesi gün yerler, duvarlar daha fazla çatlamaya başladı.

— Şimdi de gelip bakıp gidiyorlar. Geçmiş olsun bile demiyorlar. Taşınırsan araba verelim diyorlar. Peki ben nereye gideyim? Soğan ekmek yedik, dişimizden tırnağımızdan arttırdık bir ev yaptırdık. O da yıkıldı gitti.

— Devletin başındakiler ancak faydalanırlar... Bizim gibi ezilmiş halk kitlesine asla yardım etmezler. Daha da bizi ezmeye çalışıyorlar. Böylesi devletten ve hükümetten asla yardım beklemiyoruz. Şimdiye kadar bize ne yaptılar ki bundan sonra ne yapacaklar. Bize yardımcı olan hükümet bir halk hükümeti olacaktır. Değil ki yardım, radyo bu haberi bile yayınlamadı.

SORU: Son olarak söyliyeceğiniz bir şey var mı?

— Başta Lice depremi geliyor ki buraya iç ve dış yardımlar geldiği halde oradaki fakir halka dağıtılmadı. Gene devletin başındaki adamlar kendi aralarında gelen yardımı bölüştüler, yediler. İkincisi mobilya yolsuzluğu geliyor. Onda da başbakanın adamları faydalandı. Yurtseverler, devrimciler baskı altındadırlar. Her gün işkence görüyorlar. Her gün gençlerimiz öldürülüyor faşistler tarafından. Diyebiliriz ki, bu hükümet çıkarı nerde varsa oraya koşar. Eğer çıkarı yoksa oraya azgınca saldırır. Misal olarak, burada kendi hakkını arayan öğrenciler boykot yaptıkları zaman üzerlerinde helikopterler tur atıyor. Polisler cop sallayıp, gençlerimizi tutukluyorlar, işkence ediyorlar. Cemseler dolusu asker getiriyorlar. Fakat bizi bu zor durumdan kurtarmak için kimsenin geldiği yok. Biz bugünkü katil iktidarı protesto ediyoruz. Bir köylü vatandaş olarak bu kadar derdimi anlatıyorum.

HALKA HÜRRİYET !

AP'li Belediye Başkanı Ömer Gökmen ve Atabey AP ilçe başkanı Eyüp Özbahar, önce «bu derneği kapatın» dediler. Daha sonra «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye diye yazmışsınız, bunun Atabey'de işi ne?» dediler. Devrimciler ise «Biz Amerikan ve Rus uşaklarına, vurguncular ve halkımızın düşmanlarına karşıyız» diye karşılık verdiler. Bunun üzerine saldırıya geçen iki şahıs öğretmen Celal Aydın ve işçi İbrahim Turan'ı yaraladılar. Devrimcilerin karşı durmaları sonucu ise geldikleri arabaları ile kasabadan kaçtılar. Aynı gece öğretmen Celal Aydın'ın evine kurşun sıkarak korkaklıklarını bir kere daha kanıtlamışlardır. Bu kişilerin daha önceki zorbalıklarını da bilen kasaba halkı, olayı nefretle karşıladı. Bu tür saldırılar yurtsever çalışmalarımızı bir an bile durduramayacaktır.

Atabey Yurtseverler Derneği Başkanı
Yavuz Baytekin

ALİBEYKÖY'DE HALK BİRLEŞTİ, BAŞÇAVUŞ SÜRÜLDÜ

İstanbul Alibeyköy'de ilerici kuruluşlara, işçilere ve halka yaptığı faşist baskılarıyla tanınan karakol komutanı İdris Başçavuş, Alibeyköy halkının mücadelesi sonucu görevden alınarak başka yere atanmıştır. Bundan bir süre önce Alibeyköy halkı, MC'nin adamı olan karakol komutanı İdris başçavuşun da çeşitli baskı ve yolsuzluklarını teşhir etmişlerdi. Ayrıca 560 imzalı bir dilekçeyi valiliğe vermişlerdi. Halkın geniş tepkisi sonucu savcılık, valilik ve bakanlık müdür ve başçavuş hakkında soruşturma açmak zorunda kalmışlardı. Halkın tepkisi karşısında karakol komutanı başka yere sürülmüştür. Bu olay şunu gösteriyor ki, halk düşmanı unsurları geriletmenin yolu, en geniş kitle olarak onlara karşı, kanunsuzluklarını da teşhir ederek mücadele etmektir.

KÜRT YURTSEVERLERİNE ÖZGÜRLÜK

— Faşist iktidar kürt milliyetinden halkımızın ve millî eşitlik ve özgürlük isteyen yurtseverlerin devrimci mücadelelerini bastırmaya çalışmaktadır. Hükümet elebaşılarının son zamanlarda ısrarla «bölücülük ve kürtçülük» tehlikesinden söz ederek tehditler savurmaları da Kürt millîyetinden halkımıza karşı yeni saldırı ve baskı niyetlerini ortaya koymaktadır.

Geçtiğimiz hafta içinde *Hakkari İli Kültür ve Dayanışma Derneği* yöneticileri Ankara DGM tarafından tutuklanmışlardır. Tutuklanan Hamit Geylani, Hağım Kılıç, Abdullah Oktay ve Gıyasettin Kılıç hakkında 141. maddeden soruşturma açılmıştır.

Ankara Devrimci Demokratik Kültür Derneği yöneticisi Mustafa Nuri Aksakallı da tutuklanmıştır.

URFA HALKI FAŞİST ZULME BOYUN EĞMİYOR

Urfa Kültür Derneği yayınladığı bir bildiride faşistlerin saldırılarını kınamakta ve şöyle demektedir:

«Bu baskılar, zulum ve insanlık dışı uygulamalar, Urfa'da da devam etmektedir.

«Toprak reformu müsteşarlığından tutun da, Millî Eğitim Müdürlüklerine kadar her yere kendi çanak yalayıcılarını, ırkçı - faşist komandoları yerleştiren eğemen sınıflar, halkımızın karşısında hergün yeni baskı yöntemleriyle çıkıyorlar. Önce Urfalıların demokratik derneği, halka gerçekleri yansıttığı toprak reformu yolsuzluklarını dile getirdikleri için, onlar için korkulu rüya olmuş ve Urfa Kültür Derneği çalışılamaz duruma getirilmek için her türlü yol denenmiş, son olarak da hiç bir gerekçe gösterilmeksizin, bir ay süreyle kapatılmıştır.»

Bildiri lise öğrencileri ve öğretmenlere yapılan baskıları da anlattıktan sonra şöyle devam etmektedir:

«Upisaş iplik fabrikasında yapılan referandumda önce işçileri korkutmak için ve işçi düşmanı, patron sendikası MİSK'e oy vermeye zorlamak için işçilere saldırılmış, fabrika içinde silahlar sıkılmıştır. Buna rağmen yiğit Upisaş işçileri satılmış patron uşaklarına gereken dersi vermiş ve büyük çoğunlukla Tekstil toplu sözleşme hakkını söke söke almıştır.»

Polis Derneği Başkanı:

"Hükümetin emri ile halka silah çekilmez"

Faşist saldırı ve cinayetler yoğunlaştıkça, bunlara karşı çıkan ve faşistlerin kanunsuzluklarını teşhir edip mücadele eden insanların sayısı artmaktadır. Faşizme karşı nefret bütün ülkede yoğunlaşmakta ve antifaşist mücadele safları genişlemektedir. *Polis Derneği Başkanı Emniyet Amiri Kazım ULUSOY*, faşistlerin polis teşkilatı içindeki kanunsuzluklarını şöyle açıklamaktadır:

«Bütün polis amirleri, Türkiye'nin sürüklendiği siyasî ortamdan yararlanarak, bu yararlanmayı da sadece kendi menfaatine dönüştürerek uyguluyor. Örneğin, başarısız bir kişi yükselmeyi siyasî bir partiye bağlılıkta buluyor, siyasî partiler de bundan yararlanıyor. Tüm memurları bu tutkularının etkisi ile kendine bağlayan siyasî parti, bu memurları kendi menfaatleri için rahatlıkla kullanıyor. Bu memurları Hükümet olduğu zaman mükafatlandırıp, yükseltip, dilediği şekilde kullanmayı başarıyor.

«Yükselmek hırsı ile iktidara hizmet yarışını sürdüren amirler, polisleri bu olaylara göndermekte. Amirler çağdaş eğitimden kasıtlı olarak geri bırakılan tüm polis bireylerini öğrenci olaylarında istediği şekilde kullanıyor. Polis bireylerinin olay sırasındaki davranışlarının Hükümetin siyasî görüşünün paralelinde olmasına dikkat edilir. Sicil, maaşı, ailesinin rızkı, geçimi amirin elinde olan polis karşı koyamaz hiç bir zaman. Amirinin emrine itaat eder, tereddüt etmez.»

«Polis bilinçli olsaydı, tüm polisler ve amirler son olaylar üzerine silahları bırakırlardı. Halk huzurunda alnı açık polisiz diyemiyoruz.

«Aslında polisin çektiği silah halkadır. Halka karşı silah çekilmektedir. Hükümetin emri ile halka silah çekilmez.»

TÜRKİYE POLİS DERNEĞİ BAŞKANI, EMNİYET AMİRİ MUZAFFER ÖZBAYRAK İSE ŞÖYLE DİYOR:

«Hükümetin kuruldu̇ğundan bu yana çeşitli nedenlerle 116 kişi doğuya tayin edilmiştir. Yerlerine kendi görüşünde olan adamları tayin etmişlerdir... Polisleri idare edenlerin de büyük çoğunluğu, tepeden inme tayinlerle görevleri başına getirilmişlerdir...

«Olay sırasında polisi başında bulunan üst kademedeki polis yani amiri idare etmiyor.»

Muzaffer Özbayrak, polisler arasında halka düşmanlık beslemeyen unsurların da bulunduğunu, ancak onlara karşı yapılan haksız suçlamaların faşistlerin işine geldiğini şöyle ifade etmektedir:

«Olaylarda, özellikle öğrenci olaylarında öğrencilerin de hataları var. Polisliğe kasabasından, köyünden gelmiş kimseler çok. Ve bu arkadaşların hiç bir eğilimi sağ, ya da sol eğilimi yok. Ama önem verdikleri öz namus, ahlak gibi konularda son derece hassaslar. Amirler bu polisleri olayların içine gönderiyor. Talebeler de bu polislere hakaret ve küfürle karşılık verince kendilerine hakim olamıyor ve sinir tansiyonları yükseliyor. Dolayısıyla polis ve öğrenci arasındaki gerilim artıyor. Polisler bu gerilim ve kızgınlık içinde, amirlerinin telkinlerini hatırlayarak, öğrencilere daha da karşı çıkıyorlar ve tarafsızlıklarını kolaylıkla yitirebiliyorlar.»

Doğanşehir'de polisler işkenceye karşı çıktı

MHP'li faşistlerin saldırılarının yol açtığı çatışmalardan sonra Doğanşehir'de gözaltına alınan ve tutuklanan yurtseverlere baskı ve işkence yapılıyor. Malatya CHP milletvekili *Celal ÜNVER*'in açıkladığına göre, 27 Mart 1976 gecesi sabaha karşı saat dört sıralarında, gözaltındaki yurtseverlere işkence yapan polisler arasında çatışma çıkmıştır. Bazı yurtsever polis memurları işkence yapan diğer polislere tabanca çekerek tepki göstermişlerdir. Yurtsever memurlar *«sizin bu yaptığınızı işgal kuvvetleri bile yapmamıştır. Bu dehşet verici manzaraya daha fazla tahammül etmeyeceğiz»* demişlerdir. İşkenceye karşı çıkan toplum polisleri amirleri tarafından sorguya çekilmişler ve haklarında soruşturma açılmıştır.

Faşist polisler gözaltına aldıkları kız çocuklarına dahi sarkıntılığa yeltenecek kadar alçalmışlardır. Ülkü Ocaklı faşistlerin ve polisin iftira ve suçlamalarıyla 21 kişi Doğanşehir mahkemesi tarafından tutuklanmıştır.

Doğanşehir'deki faşist saldırıların ve zulmün sorumluları Demirel-Türkeş çetesi, onların adamı ve Malatya katliamının tertipçisi vali *Rafet Küçüktiryaki*, polis amirleri ve Ülkü Ocaklı kuklalarıdır. Halkımız bunları iyi tanımalıdır.

SİVEREK HALKI AP'Lİ FAŞİST TOPRAK AĞASI MEHMET BUCAK'IN SALTANATINI YIKACAKTIR

Halkımızın azılı düşmanı Bucak Aşireti reisi ve büyük toprak ağası Mehmet Celal Bucak'ın silahlı adamlarından Halil Kazan ve ismi tespit edilemeyen bir kişi daha, devrimci öğretmen Ramazan Özgül'ü gece evine giderken karanlık bir sokakta silahla tehdit etmişlerdir. Halkımızın yiğit evlatlarını kendileri gibi korkak sananlar devrimci arkadaşımıza *«Ben devrimci değilim, ağa allahımızdır demezsen, bütün devrimcilere TÖB-DER'cilere küfretmezsen seni hemen öldüreceğiz»* demişlerdir. Fakat arkadaşımız *«Ben devrimciyim, bütün ağalardan hesap soracağız, sizden de silahlarınızdan da korkmuyorum.»* diyerek silahlı kişilerin üzerine yürümüştür. Ağalara dalkavukluk (Siverek halkının tabiriyle tırşıkçı) yapmakla ünlü bu silahlı kişiler, çevreden gelen iki kişinin araya girmesinden faydalanarak kaçmışlardır.

Olay daha sonra arkadaşımız tarafından emniyete intikal ettirilmiştir. 15 saat sonra yakalanan kiralık adamlardan Halil Kazan olaydan habersiz yalancı üç tanıkla birlikte arkadaşımızın devlete ve adliyeye hakaret ettiğini söylemiştir. Bu tanıklardan biri de tefeci-toprak ağası Mahmut Gelgör'dür. Mahkeme de kiralık adamların yalancı tanıklığına dayanarak arkadaşımız Ramazan Özgül'ü tevkif etmiş, bilahare kefaletle tahliye etmiştir. Olayın gerçek tanıkları ise ağalardan korktuklarından ifade vermemişlerdir. Duruşma günü adliye önünde toplanan 500'e yakın yurtsever ve bütün Siverek halkı Bucak Aşireti reisi ve toprak ağası Mehmet Celal Bucak ile adamları AP ilçe başkanı Paşa Alişiroğlu, Halil Kazan Mahmut Gelgör ve siyasi polis Nevzat'ın bu komplosuna derin nefret duymuştur.

Halkımızın toprak ağalarına, işbirlikçi burjuvaziye ve iki süper devlete karşı mücadelesini hiç bir güç durduramayacaktır.

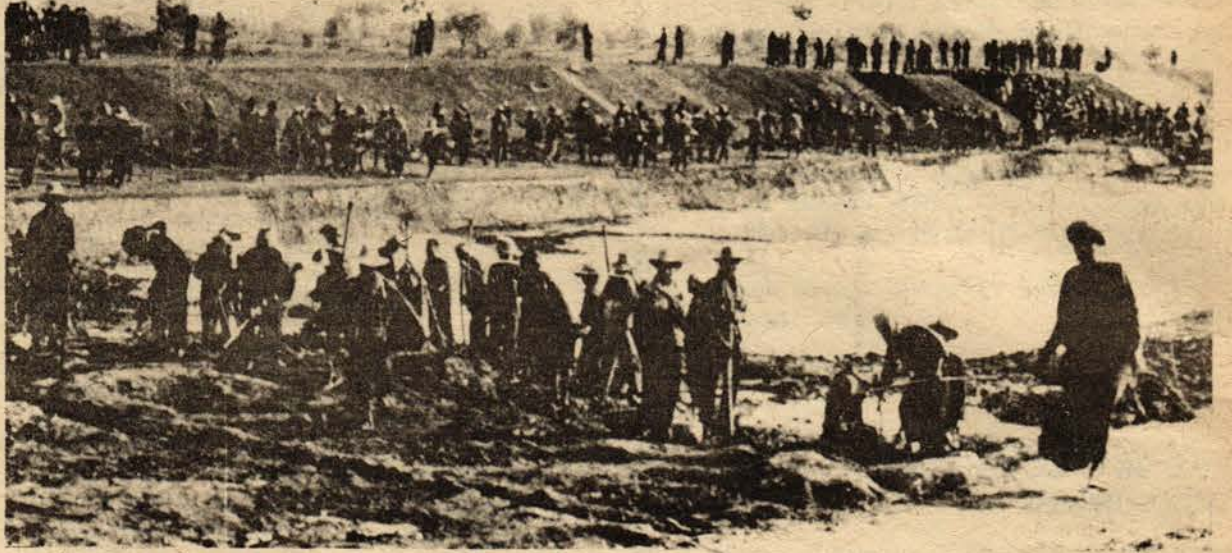
Siverekli Devrimciler

OKUYUCULARIMIZA

HALKIN SESİ, yurdumuzdaki faşist faaliyetler ile ilgili olarak sistemli ve geniş çaplı bir yayın yapmayı planlamaktadır. Bu çalışmada okuyucularımızın bize yardımcı olmalarını istiyoruz. Bulunduğunuz yerdeki faşist örgütlenme, propaganda ve saldırıları; faşistlerin hedeflerini ve uyguladıkları siyasetleri; halka karşı uyguladıkları yöntemleri; beslendikleri ve dayandıkları güçleri; ayrıntılı bir şekilde ve somut olarak bize iletmenizi diliyoruz. Topladığınız bilgileri elden ya da aşağıdaki adrese yollayınız.

Adres: PK 1112 - SİRKECİ/İSTANBUL

Kamboçya halkı kendi gücüne dayanarak yurdunu yeniden inşa ediyor

Geçtiğimiz 17 Nisanda yiğit Kamboçya halkı, Amerikan emperyalizmini ve onun kuklası Lon Nol kliğini ülkelerinden kovmalarının birinci yıldönümünü kutladı. Dünya halkları, halkların İkinci Dünya Savaşından sonra kazandıkları bu çok önemli zaferi Kamboçya halkıyla birlikte kutluyor.

Kamboçya halkının emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı kazandığı bu zafer, bütün ezilen ülkeler ve halklar için cesaret kaynağı olmuştur. Bu zafer, başlangıçta güçsüz görünen bir halkın, doğru bir siyasî çizgi izler, tek bir vücut gibi birleşir ve mücadele etmekte sebat ederse, yenilmez gözüken güçlü düşmanları yenebileceğini, dünya halklarına bir kere daha göstermiştir.

Kamboçya halkının mücadelesinin en büyük özelliği tutarlı bir millî bağımsızlık ve egemenlik siyaseti izlemesi ve esas olarak kendi gücüne dayanmasıdır. Kamboçya Millî Birleşik Cephesi önderliğinde Kamboçya halkı bu sayede hem Amerikan emperyalistlerini ve onun kuklalarını altetmeyi başarmış, hem de Sovyet sosyal-emperyalizminin ülkeye sızma taktiklerini boşa çıkarmıştır. Onlar böylece, ön kapıdan kurdu kovarken, arka kapıdan kaplanın girmesine engel oldular.

Halkın en geniş yurtsever birliğini sağlayarak, düşmanı azamî ölçüde tecrit etmeyi başaran Kamboçya Millî Birleşik Cephesi, daha ilk günden itibaren güçlerini, devrimin her şeyden önce halkın kendi eseri olduğu anlayışına göre inşa etti. Cephe savaş sırasında, istikrarlı ve adım adım genişleyen Kurtarılmış Bölgeler kurarak ilerledi. Kurtarılmış Bölgelerde halk iktidarının çeşitli seviyelerdeki organları oluşturularak, millî demokratik iktidar sağlamlaştırıldı. Geniş halk kitleleri bu sayede, bir elinde silah, bir elinde kazma açılan üretim kampanyalarına şevkle katıldılar. Böylece kurtarılmış bölgeler özellikle tahıl bakımından kendi kendine yeterli bir duruma geldiler. Ayrıca bu sayede Kurtuluş Cephesine, daha fazla insan gücü ve malzeme göndermek imkanı doğdu.

Diğer yandan Cephe, silahlarını esas olarak düşmandan sağlama yöntemini benimsedi. Düşürülen uçaklardan, tahrip edilen tanklardan ve zırhlı araçlardan, orak, çapa, çanak vb. gibi malzemelerin yanısıra, silah ve mühimmat yapımı için de faydalanıldı. Bu işi gerçekleştirmek için birçok atölye faaliyete geçirildi. Bu çaba öyle bir hale geldi ki, köylüler yaklaşan bir düşman uçağı gördükleri zaman «hele bir saldır da, senden çanak çömlek yapayım» der oldular.

Kamboçya halkının dünya halklarına ilham ve cesaret veren ve onların en geniş desteğini kazandıran, diğer yandan ise sosyal-emperyalistleri telaşa düşüren işte bu mücadele, bu bağımsızlık ruhudur.

Kamboçya Halkı Kurtuluştan Sonra da Kendi Gücüne Dayanma Çizgisini Devam Ettiriyor.

Kurtuluştan sonra, bir yandan Amerikan emperyalistleri çeşitli iftiralar yayarak, diğer yandan sosyal-emperyalistler, bir ülkenin ancak kendilerine bağlanarak ilerleyebileceği, kendi gücüne dayanma ilkesinin saçma olduğu safsatasının propagandasını yaparak, Kamboçya devrimini karalamaya giriştiler. Kamboçya halkı bütün bu safsatalara, kendi gücüne dayanma ve sıkı bir şekilde çalışma anlayışını sürdürüp, devrimi ilerleterek cevap veriyor.

Savaşın yarattığı bütün tahribata rağmen, Kamboçya halkı, tarımda, sanayide, ulaştırma, haberleşme, kültür ve sağlık alanlarında büyük atılımlar yapmaktadır. Devrimin hemen ertesinde bütün güçler tahıl üretimine seferber edilerek, nüfusun büyük bir kısmının açlık tehlikesiyle karşı karşıyaya gelmesi önlendi. Kadroların, yüksek rütbeli subayların, halk ordusu mensuplarının, hatta bakanların katıldığı «üretimi artırma kampanyaları» sayesinde Kamboçya tahıl bakımından kendi kendine yeterli bir duruma geldi. Daha önce bazı bölgelerde hektar başına 1,5 ton olan verim, bu kampanyalar sonucu 3,5, giderek 4,5, hatta 6,5 tona yükseldi. Pnom Pen'den kendi topraklarına geri dönenlerin de katıldığı «Üretim İçin Dayanışma Grupları», su yolları, kanallar, küçük barajlar, su depoları, köprüler inşa ederek tarımın gelişmesi için uygun şartlar yarattılar. Bu sayede birçok eyalette pirinç yetiştirme ve yılda iki kere mahsul elde etme imkanı doğdu. Bütün bu ilerlemeler sayesinde, Kamboçya'nın 1-2 yıl içinde bazı tarım ürünlerini ihraç eden bir ülke olabileceği söylenmektedir.

Ekonominin temeli olan tarımdaki bu ilerlemelerin yanı sıra, düşmanın tahrip ettiği yüzde yakın fabrika ve atölye faaliyete sokulmuştur. Bunlar arasında, tekstil fabrikaları, elektrik santralları, içme suyu tesisleri, lastik fabrikası, Pnom Pen'deki sabun ve kağıt fabrikaları vardır. Kamboçyalı işçilerin yorulmak bilmez çabaları sonucu, bu fabrika ve atölyelerde üretim her geçen gün artmaktadır.

Ayrıca bütün anayollar trafiğe açılarak, pirinç, tuz, pamuklu vb. taşıma sorunları çözüldü. Bu arada limanlar ve nehir yolları onarılarak, deniz nakliyatı düzene sokulmuştur. Diğer yandan, hastahaneler ve okullar birbiri peşi sıra açılmaktadır. Halk Silahlı Kuvvetler Komutanı Kiyö Samfan şöyle diyor: *«Durum sürekli bir iyileşme eğilimi göstermektedir. İleride, hiç bir zaman ekonomik buhran, işsizlik, enflasyon, fiyat artışı olmayacağını garanti ederim.»*

Kamboçya halkının bu ileri atılımının temelinde, halk iktidarını sağlamlaştırma yolunda atılan adımlar yatmaktadır. İşçi, köylü, asker ve diğer emekçi kitlelerin katılmalarıyla hazırlanan ve Üçüncü Millî Kongrede son şeklini alan yeni Anayasa kazanılan bütün siyasî zaferlerin teminatı olmuştur. Yeni Anayasa ile, Kamboçya'nın, «işçilere, köylülere ve diğer emekçilere ait» olduğu ve bütün ana üretim araçlarının «ülkenin bütününün ve kollektifin malı» haline geldiği onaylanmıştır. Ayrıca 20 Martta büyük bir birlik havası içinde yapılan Halk Meclisi seçimleri de halk iktidarının sağlamlaşmasına hizmet eden önemli bir olay olmuştur.

Kamboçya halkını, Kamboçyalı devrimcilerin de belirttikleri gibi çetin görevler beklemektedir. Fakat biz, Kamboçya halkının daha da birleşerek, millî bağımsızlığı korumak, ülkeyi yeniden inşa etmek yolunda daha büyük zaferler kazanacağına, böylece iki süper devletin ülkeleri üzerindeki emellerini tamamen yerle bir edeceğine kesinlikle inanıyoruz. Kamboçya devriminin birinci yıldönümü bütün dünya halklarına kutlu olsun.

Norodom Sihanuk sosyal-emperyalistlerin sahtekarlıklarını açıklıyor

Sovyet sosyal-emperyalistleri başından beri Kamboçya Millî Kurtuluş mücadelesini baltalamak için ellerinden geleni yaptılar.

Norodom Sıhanuk'un *«CIA İle Savaşım»* adlı kitabından bazı örnekler veriyoruz:

«... Sovyetler Birliği yalnız Pnom Pen'de bir elçilik bulundurmak ve ihanet halinde rejimle diplomatik ilişkilerini sürdürmekle kalmıyor, aynı zamanda bize tekrar saldırsınlar diye, bizim savaş dışı bıraktığımız Lon Nol birliklerinin askerleri için tıbbî ve cerrahî malzeme de gönderiyor. 1971 Ekiminde Sovyetler Birliği, Başbakan Kosigin'in 'hiç bir zaman affetmeyeceğini' söylediği Lon Nol rejimine para yardımını da tekrarladı...» (s. 82)

«Pyongyang'daki Sovyet temsilcileri Kuzey Kore Dışişleri Bakanına diplomatlarını Pnom Pen'den çekmekle yanlış bir iş yaptıklarını söylemişler. 'Diplomatlarınızı bir kere geri çektikten sonra oraya tekrar göndermeniz zor olacak' demişler.

«Dışişleri Bakanı bunu Başbakan Kim Il Sung'a aktarınca onun tepkisi şöyle olmuş:

«Lon Nol'lu bir Kamboçya'da kalmaktansa, Sihanuksuz bir Kamboçya'dan ayrılmak çok daha iyidir.» (s. 85)

Sihanuk'un bu anlattıklarından ayrı olarak Sovyetler Kamboçya devrimini boğmak için başka bir komplo daha düzenlediler: Kamboçya'daki bazı eski CIA ajanlarının, legal bir revizyonist parti kurarak, Lon Nol hükümetine destek olmasına çalıştılar. Onların iki amacı vardı: Bir yandan, Lon Nol'u tecrit olduğu dünya kamuoyunda şirin göstermek; diğer yandan, bu sahte parti vasıtasıyla Lon Nol hükümetine sızmak ve ülke üzerinde denetim kurmak.

Liselerde mücadele

ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ CAN GÜVENLİĞİ !

«MANDAĞ LİSESİNDEKİ DİRENİŞ SÜRÜYOR

28 Mart Pazar günü Samandağ'da, Samandağ Yurtsever Halk Derneğinin de desteklediği «Faşizme Karşı Demokrasi» miting ve yürüyüşü yapıldı. Belediye alanından başlayan yürüyüşe katılan binlerce kişi faşizmi ve revizyonizmi lânetledi. Yürüyüş boyunca «Kahrolsun Faşizm, Kahrolsun Revizyonizm», «Faşist Müdür Defolsun, Lisemiz Özgür Olsun», «DGM Kapansın», «Doğuda Millî Zulme Son», «İş Toprak Hürriyet, Faşizme Nihayet», «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «Basına, Özgürlük İşkenceye Son» sloganları yazılı pankartlar taşındı ve bu sloganlar sık sık atıldı. Bu arada HALKIN SESİ dergisi satıldı, bildiriler dağıtıldı, mahkumlar ve HALKIN SESİ dergisi için bağış toplandı.

Hatay ve çevre illerinden devrimcilerin de katıldığı bu mitingde ilk konuşmayı Samandağ Yurtsever Halk Derneği Başkanı Fuat Terzi yaptı. Fuat Terzi konuşmasında özetle şunları söyledi:

«Bugün dünyamız bir yandan millî kurtuluş ve devrim hareketlerinin zaferlerine, bir yandan da dünya halklarının baş düşmanları olan ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin rekabetine sahne olmaktadır. Bütün bunlar olurken faşist MC iktidarı millî bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden halk kitlelerine saldırmaya devam ediyor. Faşistler halktan korkuyorlar, onun için halkın her hareketini kanla boğmaya çalışıyorlar. Yurtsever basını susturmak için çalışmaları da bundandır. Daha dün Antakya'da liseli öğrencilerin üzerine faşist komandolar saldırdı. Antakya Kültür Derneği kanunsuzca kapatıldı. İşçilere, köylülere, öğrencilere yönelen baskılar dolandırıcılık ve rüşvet düzeni olan bu düzenin yıkılmasını önlemek için yapılıyor. MC faşistleri halka saldırırken revizyonistler faşizme karşı teslimiyeti yayıyor, devrimcilere saldırıyorlar. Bütün yurtseverler, demokratlar, ilericiler ve devrimciler olarak faşistlerin ve revizyonistlerin saldırılarına karşı susmayalım, mücadele edelim. Bağımsızlık ve demokrasi bayraklarını her yerde dalgalandıralım.»

Daha sonra Toprak-İş Sendikası adına konuşan Ömer Faruk Ciravoğlu tarım işçilerinin durumundan bahsetmiş ve şunları söylemiştir:

«Toprak işçilerinin mücadelesi, bütün Türkiye halkının orta çağın kahpe karanlıklarını yıkma mücadelesidir. Biz Toprak - İş olarak ekonomik ve demokratik haklar için yürütülen her mücadeleyi Millî Demokratik Devrim hedefine bağlı kılmaya kararlıyız. Halkımızın Millî Demokratik mücadelesini boğmak isteyen Amerikan emperyalistlerine ve Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı emekçi yığınların seferber olmasını sağlamaya çalışacağız.

«Kahrolsun faşizm!

«Yaşasın bağımsızlık ve demokrasi!»

Samandağ Lisesi öğrencilerinden bir devrimci daha sonra söz aldı ve yurdumuzdaki gerici eğitim sisteminin değişmesini ve faşist baskıların son bulmasını isteyerek şunları söyledi:

«Hepinizin bildiği gibi lisemizde boykot devam ediyor. Okulumuzdaki mücadele faşist müdüre karşı olduğu gibi revizyonistlerin 'uslu durun provokasyon olur' teorilerine karşı mücadele içinde gelişti.

«Kahrolsun gerici eğitim düzeni!

«Faşist müdür defolsun, lisemiz özgür olsun!»

Daha sonra Ankaralı devrimciler adına bir arkadaş, Gençlik Yıldızı'ndan ve Yapı - San'dan gelen mesajlar okudular. Bağımsızlık andı içildikten sonra, «Ne Rus Ne De Amerikan Çizmesi, Emekçi Halkımın Hür Türkiyesi» marşı söylenerek miting sona erdi.

URFA'DA KIZ ÖĞRENCİLER FAŞİST PROPAGANDAYA KARŞI ÇIKIYORLAR

Okulumuzdaki faşist baskılar değişik şekilleriyle devam etmektedir. Okul idaresi ve öğretmenlerin sene başından beri uyguladıkları bu baskılar bizleri sindirmeyi amaçlıyor. Notla, dayakla, hakaretlerle korkutarak bizlere istediklerini yaptırmaya çalışıyorlar. Ülkü Ocaklarının 7 Nisan tarihinde Vatan İlkokulu sinema salonunda yapılan «Uyanış» adlı piyeslerine çeşitli tehditler altında zorla götürüldük. Okul öğretmenlerinden Edip Baykal adlı matematik öğretmeni, ikinci ve üçüncü sınıfları «bu piyese gitmeyenleri ikmale bırakırım, burda kalanı da döverim» tehdidiyle piyese gitmeye zorlamış, gitmeyenleri de dövmüştür. Aynı zamanda Türkçe öğretmeni Zekiye Atar da beşinci sınıftaki öğrencileri çeşitli tehditlerle piyese gitmeye zorlamıştır. Bu korkuyla arkadaşların çoğu da gitmiştir.

Biz bu baskılardan yılmayan arkadaşlarla birleşerek, diğer arkadaşlara bu baskılar karşısında mücadelenin ve direnmenin gerekliliğini, eğer mücadele edilmezse bu baskıların daha da artacağını anlatmaya çalışıyoruz. Bu gibi baskılar altında olan diğer okullardaki arkadaşları da örgütlenmiş bir şekilde mücadele etmeye çağırıyoruz. Faşist idarecilerin ve öğretmenlerin yaptıkları baskılar bizi hiç bir zaman yıldıramayacaktır.

Urfa Öğretmen Lisesinden
bir grup kız öğrenci

BALIKESİR'DEKİ FAŞİST BASKILAR DEVRİMCİLERİ BİRLEŞTİRİYOR

Bütün yurdumuzda görülen faşist baskıların bir örneğini de Balıkesir'de yaşıyoruz. Milliyetçi Cephenin iktidara gelmesiyle, Balıkesir'deki bütün yurtsever polisler doğuya sürüldü. Bunların yerine faşist komandolar getirildi.

Necati Eğitim Enstitüsündeki yurtsever öğrenciler üzerindeki faşist baskılar iyice arttı. Geçenlerde öğrenci olmayan, Balıkesir Ülkü Ocaklarına bağlı 200 kadar besleme komando okula girdiler. Bunun üzerine yurtsever öğrenciler «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Katil İktidar» sloganlarıyla faşistleri okuldan çıkarmayı başardılar. Bu sırada yakasında Atatürk rozeti bulunan bir öğrenciyi gören okul müdürü «şu anarşisti öldürün» diye bağırarak faşistlere destek oldu. Ama yurtseverler bu sefer fazla direnemediler. On yedi arkadaş karakollarda dövüldü.

Aynı olaylar Balıkesir Lisesinde de görülüyor. Geçenlerde Balıkesir Lisesi yurtsever öğrencileri Direniş adlı bir gazete çıkardılar. Gazetenin ilk sayısını satıp toplanan parayı okula bağışladılar. Ama daha ikinci sayısı çıkmadan, lisede okuyan Balıkesir Ülkü Ocakları Başkanının kardeşi ağabeyine haber vererek onu okula getirdi. Zaten okul müdürü de MHP'li olduğundan, Ülkü Ocakları başkanı ile bir olup gazeteyi kapattılar. Lise önünde üç devrimci komandolar tarafından demir çubuklarla dövüldü. Devrimciler gidip karakola şikayet etseler, zaten karakollar faşistlerle dolu. Dövülen devrimci arkadaşlar diğer öğrencilerin maddî ve manevî yardımıyla hastanede tedavi edildi. Bundan sonra bu üç devrimci, demokratik mücadelede önder olup bütün Balıkesirli devrimcilerin bütünleşmesini sağladılar. Şimdi Balıkesir'deki öğrencilerin mücadelesi kararlı olarak devam ediyor.

Balıkesirli
devrimci öğrenciler

MUŞ LİSESİNDEKİ KÜRT ÖĞRENCİLER ÜZERİNDE BASKILAR

Muş Lisesinde faşist yönetimin işbaşına geçmesiyle birlikte öğrenciler, özellikle Kürt öğrenciler üzerindeki baskılar son derece arttı. Kürt öğrencilere Türk oldukları kabul ettirilmek isteniyor ve onlara karşı şoven bir tutum takınılıyor.

Yine Vartolu devrimcilere yapılan baskılar da son haddine vardı. Onlar pansiyonda kaldıklarından ve parasız yatılı olduklarından üzerlerinde daha çok baskı var. Bavulları, dolapları, üstleri başları aranıyor. Devrimci yayınlar, resimler alınıyor, öğrencilere kıyasıya dayak atılıyor.

Müdür ve müdür yardımcıları okul kapısındaki seyyar büfelerden Yılmaz Güney'in resmini çıkartmalarını, yoksa satış yapamayacaklarını söylüyorlar. Sınıflarda da devamlı faşist propaganda yapılıyor.

Bu baskılar bizi yıldıramaz.

Muş Lisesi devrimci öğrencileri

ISPARTALI DEVRİMCİ GENÇLER BASKILARA KARŞI MÜCADELE EDİYORLAR

Isparta Şehit Ali İhsan Kalmaz Lisesinde okuyan altı devrimci arkadaşı faşist okul müdürü Aydın Türkoğlu hayalî suçlamayla okuldan attı.

Isparta'da bütün okullarda uygulanan faşist baskılar okulumuzda da olanca hızıyla sürüyor. Vali, Emniyet Müdürü, Ülkü-Bir ve okul yöneticilerinin işbirliği ile faşist baskılar sürdürülüyor.

Arkadaşlarımızın okuldan atılmalarının gerekçesi şu: Arkadaşlar bir gece «Isparta Halk Birliği Açılsın» afişini yapıştırırlarken polisler görmüş. Arkadaşların isimlerini alarak okullara bindirmiş. Böylece arkadaşlar okuldan atıldılar.

Okullardaki devrimci arkadaşlar bu ve buna benzer bahanelerle ya okuldan atılıyor ya da cezalandırılıyorlar. Faşistlerin hazırladıkları listeler Emniyet Müdürlüğü vasıtasıyla okullara gönderiliyor. Dayak, ceza, okuldan atma gibi yollarla devrimciler sindirilmeye çalışılıyor.

Faşist okul müdürü Aydın Türkoğlu istifa etmelidir!

Yaşasın gençliğin devrimci mücadelesi!

Ispartalı
devrimci liseliler

«BİZ ORTAOKUL ÖĞRENCİLERİ BASKILARDAN YILMAYACAĞIZ»

Bütün okullarda olduğu gibi Kahramanmaraş Gazi Ortaokulunda da faşist baskılar hüküm sürmektedir.

Okul müdürü Ali Çıkım ve yardımcıları olan Kenan Kaya ile Ahmet Ünsal sınıflarda bol bol faşist propaganda yapmaktalar. Devrimcilere «Onlar Rusya'nın maşasıdırlar» diyorlar. Oysa biz hem Rusya'ya, hem de Amerika'ya karşıyız. Her ikisinin de hem Türkiye, hem de dünya halklarının bağımsızlığını tehdit ettiğini çok iyi biliyoruz. Onların devrimcilere «Rusya'nın maşası» demelerinden bir anlam çıkaramıyoruz.

Yalnız bununla kalmıyorlar. Bize gelen mektupları açıp kontrol ediyorlar. Eğer içinde Yılmaz Güney'in kartpostalı vb. gibi şeyler varsa, derhal bizi aşağıya çağırıp hem dövüyor hem de tehdit ediyorlar. Sınıfta ve idarede uygulanan baskılar okuldaki bir avuç faşist öğrenciye de cesaret vermektedir. Her gün gruplar halinde arkadaşlarımızı çevirip çevirip dövüyorlar. Kız arkadaşlarımıza da ayrıca baskı uyguluyorlar. Yanlarından geçerken koltuk vurmalar, laf atmalar da oluyor. Bizi dövmelerine ve kız arkadaşlarımıza laf atmalarına engel olmak için okula gelen abilerimiz, jip ve taksiler dolusu ülkücülerle karşılaştılar. Biz bu denli ağır baskılar altında öğrenimimizi sürdürmeye çalışırken onlar sınıflarda sigara içmekte, bıçak ve zincirlerle gövde gösterisi yapmakta ve faşist öğretmenlerle birer arkadaş gibi sohbet etmektedirler.

Biz Kahramanmaraş Gazi Ortaokulu devrimci öğrencileri olarak bu baskılardan yılmayacağız. Diğer arkadaşlarımızın mücadelelerinden dersler çıkaracak ve bu baskılara kararlılıkla göğüs gereceğiz.

Kahramanmaraş
Gazi Ortaokulu öğrencileri

Adana Çukurova Çimento Fabrikasında Direniş

"KADERİMİZ BİR, MENFAATLERİMİZ ORTAKTIR"

Fabrikamızda toplu iş sözleşmesiyle aldığımız haklarımızı faşist müdür Burhanettin Özdemir gaspetti. İşçiler ve diğer personel üzerinde zulüm uygulamaya çalıştı. Biz de tüm işçiler, memurlar ve mühendisler birleşerek, direnişe geçtik. Direnişe geçmeden önce birliğin sağlanamayacağını düşünüyorduk. Ama bunun ne kadar yanlış olduğunu gördük. Çünkü kaderimiz bir, menfaatlerimiz ortaktı. İşçilere güvenmeyen bu düşüncenin revizyonist bir düşünce olduğunu kavrayamamıştık. Şimdi arkadaşlar arasında sağlam bir birlik var. Servislerin yeterli olmayışından, çoluk çocuğumuzun nafakasından keserek borç yaparak 10-15 bin liraya motosiklet almaya mecbur oluyoruz. Yemekhane ve banyolar yeterli değildir. Uzun kuyruklarda bekleyerek ihtiyaçlarımızı giderebiliyoruz. Her birimizin sırtından günde tonlarca ağırlıkta çimento geçmekte. 25 yılını doldurarak sağlam emekli olan yoktur. Her türlü hastalık bizler için-dir. Hasılı insanca yaşamak hakkı alınmıştır elimizden. Bütün bunlar yetmiyor gibi, bir de müdürün faşist baskıları var. Patronlarımız çimentoya 6-7 lira birden zam getiriyorlar, ama bizim en ufak bir hakkımızı dahi vermiyorlar. Onların işçi düşmanı olduklarını böyle günlerde daha iyi anlıyoruz. Biz de saat ücretlerimize 100 kuruş zam istiyoruz.

Adana CHP İl Başkanı ve İl Teşkilatı, Kadınlar Kolu ve Gençlik Kolları, Toprak-İş Sendikası, AYÖKD, Yeni Haber-İş Sendikası, Sarıçam Folklor ve Kültür Derneği ve daha başka demokratik kuruluşlar, devrimci ve yurtsever kişiler direnişimize maddî ve manevî destek gösterdiler, birliğimizin pekişmesine yardımcı oldular. Mersin Çimento fabrikası işçileri de direniş yerimize gelerek işçi sınıfının dayanışmasının örneğini gösterdiler. İsmailiye köyü bir kurban getirerek mücadelemize destek oldu.

Fabrika bahçesinde devamlı toplanıyor, konuşmalar yapıyor, «Müdür İstifa», «Bağımsız Türkiye», «Yaşasın Bağımsız Çitos-İş» gibi sloganları haykırıyoruz. İşçi arkadaşların ve köylülerin çocukları direniş yerinde sünnet ediliyor. Davullu zurnalı grev halaylarımız sürüyor. Her gün kurbanlar kesiyoruz. Direnişimiz bir bayram şenliği havasında sürmektedir.

Bu, mücadelemizde örnek olacaktır. Mücadelemizi işçi sınıfımızın ve halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak görüyoruz. Bütün halkımız bizimledir. Faşist müdürü daha önce fabrikadaki işçi kardeşlerimizin söküp attığı gibi bizde söküp atacağız. Buna kararlıyız. Mücadelemizi başarıya ulaştıracağız.

Yaşasın işçi sınıfının devrimci mücadelesi!

Ne Rus ne Amerikan çizmesi, emekçi halkın bağımsız Türkiye'si!

Çukurova Çimento fabrikasından bir işçi

Direniş anında direnişçi bir işçi arkadaşın yazdığı şiir.

BİZ İŞÇİYİZ

Biz işçiyiz neler ettik
Ter ile demir erittik
Toprağı taştan erittik
Örse çekiç vuran biziz

Duvarlara tuğla ördük
Gökdelene sıva sürdük
Nice nice şehir kurduk
Kondularda yatan biziz

Ter döktük hep makinaya
Roket oldu gitti aya
Şekil verdik şu dünyaya
Ezilenler yine biziz

Bütün bu emekler niçin
İnsanca yaşamak için
Sömürdüler bizi niçin
Fikre muhtaç yine biziz

Dünyaya geldik işçiyiz
Emek verdik bilinçliyiz
Faşistlerden çok güçlüyüz
İşçi biziz, biz işçiyiz

İbrahim Gezer

Halkın Sesi: Direnişinizin nedenlerini açıklar mısınız?

Cevap: Toplu - İş Sözleşmesi ile yürürlüğe giren bazı maddelerin uygulanmaması ve fabrika müdürü Burhanettin Özdemir'in üzerimizdeki faşist baskıları yoğunlaştırması.

Halkın Sesi: Fabrikada kaç işçi çalışıyor, ücret sizi tatmin ediyor mu?

Cevap: Fabrikada 715 sendikalı işçi çalışmaktadır. Ücretler yetersizdir. Çimentoya yapılan zam nedeniyle saat başına bir lira zam istiyoruz.

Halkın Sesi: Fabrikada sağlık hizmetleri nasıl?

Cevap: Fabrikanın doktoru var. Fakat hasta olduğumuz halde izin verilmiyor. Doktor haftada iki gün gelir ve iki saatte muayeneleri bitirir. Bunun yanısıra yemekler insan sağlığına zararlıdır. Meselâ, gelen yoğurtlar yıkanmamış dibi kumlu kaplarla getirilmektedir. Ekşimiştir. Kendileri tereyağlarını yutarlarken bize ekşimiş yoğurt getiriyorlar.

Halkın Sesi: DİSK ve Türk-İş hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Biz Türk-İş'le DİSK arasında bir fark görmüyoruz. İkisinin de başındaki sendika ağaları çok yerde işçi haklarını engelliyorlar. Biz böyle sarı sendika ağalarına ve revizyonistlere karşıyız. DİSK ve Türk-İş yöneticilerini işçilerin gerçek temsilcisi olarak görmüyoruz.

Halkın Sesi: Amerika ve Rusya hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Biz emperyalistlere karşıyız.

— Bağımsız olmayan bir ülkenin işçileri köledir. Biz köle olmak istemiyoruz.

— İşçi ve köylülerin bir olup bağımsız bloksuz Türkiye'yi kurmasını istiyoruz.

Halkın Sesi: Köylülerin toprak işgalleri için ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Toprak köylülerin hakkıdır. Onlar da mücadelelerinde haklıdır.

— Onlar da toprakları almak için mücadele etmelidir.

— İşçi - köylü mücadelede el ele vermelidir.

— Köylülerin bu mücadelesini destekliyoruz. Mücadelemiz ortaktır.

— Topraklar ağalara babasından mı kaldı? İşgal edilmesi gerekir.

Halkın Sesi: HALKIN SESİ aracılığıyla emekçi halkımıza iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Cevap: HALKIN SESİ aracılığıyla, işçilerin, köylülerin hakkını savunduğu için hapislere düşen devrimci ve yurtseverlere özgürlük verilmesini istediğimizi iletiriz.

Yılmaz Güney bize mesaj yollamıştı. Yılmaz Güney'e de özgürlük verilmesini istiyoruz.

HALKIN SESİ'ne ve yurtsever ilerici basına yapılan baskıları protesto ediyoruz. Faşistler, yurtsever basından elinizi çekin!

BASINA AÇIKLAMA

Fabrikamızdaki direniş, Fabrika müdürü Burhanettin Özdemir'in keyfi olarak, toplu iş sözleşmesi ile yürürlüğe giren bazı maddeleri uygulaması, işçi ve bütün fabrika personeli üzerinde despotluk kurmak istemesinden doğmuştur.

Fabrikamız ağır sanayiye dahildir, insan gücünün en acımasız bir biçimde sömürüldüğü, devamlı toz ve dumandan ciğerlerin beton tuttuğu, gözlerin sakatlandığı bu fabrikada çalışanlar, çalışma şartlarının birazcık olsun düzeltilmesini istemektedirler. Taleplerimiz, karşılanamayacak talepler değildir. Ama müdür, çağ dışı bir düşünceye sahiptir ki, bırakalım taleplerimizi, mevcut fabrika düzenini de bozmak istiyor.

Üretimin durmasına sebep olan müdür Burhanettin Özdemir, her gün için 4320 ton çimentonun halka ulaşmasını da engelleyerek nasıl bir milli servet düşmanı olduğunu da göstermiştir. Fabrikanın günlük üretim kapasitesi 3 bin tondur. Oysa sanayimizin fedakâr işçileri daha fazla bir güç ve inançla bu kapasiteyi 4320 tona çıkarmıştır. Böyle işçilerimizin haklarına el uzatanlar er geç halkımıza hesap vereceklerdir. Kendisi, direnişin sebebini sendikal sürtüşme olarak göstermeye çalışıyor ve kamuoyunu aldatacağını sanıyor. Kamuoyu kendisini, bulunduğu 6 fabrika müdürlüğünden tanıyor. Oralardan nasıl sökülüp atıldığını da çok iyi biliyor.

Müdürün amaçlarından biri de, Bağımsız ÇİTOS-İŞ SENDİKASINI satın alamayınca, onun yurtsever yapısını bozmaktır. Çitos-İş Sendikası, tabandaki bütün işçilerin tam bir birlik ve desteğinde, bütün üyeleri ile kaynaşmış yurtsever, ilerici bir sendikadır. İşçi sınıfımızın ekonomik ve sosyal haklar doğrultusundaki mücadelesinde önderlik görevini yerine getirecek güçte ve inançtadır. Halkımızın, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinde omuz omuzadır. İnancını ve gücünü işçi sınıfımızdan ve halkımızın fedakârlığından alan ÇİTOS-İŞ'i kimse satın alamaz ve onun mücadelesini durduramaz.

ÇİTOS-İŞ bütün üyelerini, onlara yakışır çalışma ve yaşama şartlarına kavuşturma mücadelesinde kararlıdır. Çukurova çimento fabrikası işçilerinin haklı direnişlerini sonuna kadar destekleyecektir.

ÇİTOS-İŞ SENDİKASI
YÜRÜTME KURULU ADINA
Genel Başkan
ERDEM ÖZDEMİR

Ayrıca Çitos-İş Genel Başkanı Erdem Özdemir'le de direniş hakkında konuştuk. Erdem Özdemir HALKIN SESİ'nin sorularını şöyle cevaplandırdı:

H. S. Durum Nasıl?

E. Ö. Direnişimizin nedeni: Sendikal haklarımızın uygulanması, müdürün işçiler üzerindeki baskılarının kalkmasını istiyoruz. Davamızda haklıyız. Birliğimize güvenerek direnişimizi başaracağız. İşçiler birlik halindedir. Türk-İş ve DİSK bizim gerimizde kalıyor. Onlar koltuk kavgası veriyor, biz işçi sınıfının mücadelesini veriyoruz. Basın direnişimize karşı ilgisiz. Demokratik kuruluşlar bizi destekliyorlar. Direniş uzarsa çoluk çocuğumuzla, karımızla ve halka inanarak yürüyüş yapacağız.

H. S. MC hakkında ne düşünüyorsunuz?

E. Ö. MC'nin çekilmesini istiyoruz. Halkın iktidara gelmesini istiyoruz.

H. S. Genel grev hakkında ne düşünüyorsunuz?

E. Ö. Genel grev iyidir. Çok şey kazandırır. Katılırız, destekleriz.

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 48/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112. Sirkeci - İst.
- Baskı: Barış Ofset
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlan şartları: Santimi 30 TL Yayın ilanı Çerçevesi 100 TL.
- Dağıtım TÜR-DA

Mensa'lı bir işçi:

"İŞÇİLERİN ÜZERİNDE ASKERLİK BASKISI YAPILMAKTADIR"

Ben Adana Mensa'lı bir işçiyim. Köyümden fabrikaya çalışmaya geldiğimde nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Sendikayı bilmiyordum. Ama dört ay içerisinde sendikayı ve işçinin sorununu çok iyi anladım.

Fabrikaya girdiğimde beni bir usta arkadaşın yanına verdiler. Onun on senelik işçi olduğu halde 6 lira saat ücreti aldığını öğrendim. «Niye böyle oluyor» dediğimde, bana «Bre hemşerim başımızdaki sendika Teksif sendikası, patron uşaklığı yapar» dedi.

Fabrikada 800 işçi çalışıyor. Üç vardiya var. Bütün işçiler Teksif uyesi. Teksif'i patron getirtmiş. Sağlık hizmetleri yok. Viziteye çıkartmıyorlar. Çıkanlara «Ne hastası, hadi yürü hasta değilsin» diyorlar. İşçileri uyarmaya çalışanları patron hemen işten atıyor. Toplu sözleşmemiz bu sene 6. ayda yapılacaktı. Patron sendikaya para yedirdi, sözleşmeyi 9. aya attırdı.

İş yerinde sosyal haklara da sahip değiliz. Sendikamız bu haklara sahip çıkacağı yerde bize karşı ırkçı bir baskı uyguluyor. İş yerinde prim-akort sistemi yok. Nöbetçi amirleri emekli başçavuş. İşçilerin üzerinde askerlik baskısı yapılmakta. Suyumuz çamur gibi olduğundan içilmiyor. Yemeklerden ufak ufak taşlar çıkıyor. Orada bulunan sendika yöneticilerine bunları söylersek işten atıldığımızdan. hiç ses çıkaramıyoruz. Ben üç makinaya bakıyorum. 8 saat içinde 500 kg. iplik çıkarıyorum ve buna karşılık asgari ücret almaktayım.

Biz bu baskılara karşı yılmadan, usanmadan devrimci mücadelemizi sürdürüyoruz. Bizi ne prangalar, ne zindan, ne demir parmaklıklar ne de idam sehpaları korkutur. Ezilen demir keskin olur.

Hani özgürlük var derler. Bizi bir odaya koyup üzerimize kapıyı kilitlemişler. Bağırıyoruz, sesimiz çıkmıyor. Bu özgürlük bizim değil başımızdaki pis yöneticilerin özgürlüğü.

Mensa'lı bir işçi
ADANA

İŞÇİLER ADAPAZARI TES-İŞ YÖNETİCİLERİNE SORUYOR:

Derginizin 49. sayısında **TES-İŞ İstanbul Şubesi Başkanı Mustafa Telli**'nin kongre konuşmasını yayınlamışsınız. Çok faydalı bir iş olmuş, sizi kendim ve arkadaşlarım adına kutlarım. Kongreden önce Adapazarı yöneticilerine hesap soran, onların gerçek kimliklerini ortaya çıkaran bir soru önergemizi Genel Merkeze yolladık. Buna rağmen hiç bir cevap alamadık. Biz onları işçi sınıfı önünde savunmalarını yapmağa çağırıyoruz. Cevap alamadığımız taktirde yöneticileri protesto edeceğiz. Biz ikinci bir asalaklar tarafından nasıl sömürüldüğümüzü biliyoruz. Buna karşı gereken tedbirlerin alınacağına inanıyoruz.

TES-İŞ Sendikası Genel Kuruluna gönderdiğimiz ve cevap alamadığımız soru önergesi aynen aşağıdadır:

«1 — Bir iş yerinde işçi ve işveren temsilcisi aynı kişi olabilir mi? Böyle olunca bu şahsın gereğinde hangi sınıfın çıkarları doğrultusunda görev yapacağını açıklar mısınız? Halen işçi ve işveren temsilcisi olan şantiye şefi İsmail Hakkı Öztürk'ün sendikal görevini kötüye kullanarak faşist bir tutum takınarak, yağmurlu havalarda işçileri hasta olmak pahasına çalıştırdığını, yağmurluk vermediğini biliyor musunuz?

2 — İşçi arkadaşlarımızın barındıkları konutun insan sağlığına aykırı olduğunu biliyor musunuz? Bunu tespit amacıyla şantiye şefi ve aynı zamanda işyeri temsilciniz olan İsmail Hakkı Öztürk'ten herhangi bir rapor aldınız mı? Almadı iseniz niçin kayıtsız kalmayı tercih ettiniz?

3 — Toplu sözleşme masasına oturduğunuz şu günlerde, herhangi bir temsilci gelerek sosyal isteklerimizin ne olduğu konusunda bize danışmadı. Bu davranışınız, bizlerin hakkını sormadan kapalı kapılar ardında yürüttüğünüz görüşmelerle bizi sattığınızı kanıtlamıyor mu? Bu, sizin birer sarı sendika yöneticisi olduğunuz şüphesini uyandırıyor bizde. Siz ne diyorsunuz bu suçlamalara karşı? Sendikacılık aidat toplıyarak villalarda oturmak değil, aldığı parayı hizmet ederek haketmektir.

4 — Sendikanızın eğitim yayınları var mıdır? Yoksa neden yapılmamıştır?»

Yukarıda sıraladığım maddeleri kapsayan soru önergesini iki kez yazdığımız halde cevaplamadılar. Biz bu sorulara cevap bekliyoruz.

Markez Trafo İnşaatı İşçileri
Adına Mehmet Dönmez
Pınarhisar - Kırklareli

YEŞİLLER İŞÇİLERİ ANGARYAYA BASKILARA VE LOKAVTA KARŞI DİRENİŞ YAPTILAR

Ceyhan Yeşiller Kollektif Şirketi İplik fabrikası önceleri çırçır ve pres fabrikasıyken, iplik bölümü de eklenerek 96 işçi alındı. Özellikle bu bölüme alınan işçiler deneme bahanesiyle 20-30 gün, hatta daha fazla ücretsiz olarak çalıştırıldılar. Bu süreden sonra birçoğu eli işe yatkın değil diye işten atıldı.

Fabrikada ilkel koşullarda üretim yapılmakta, pislik ve toz alabildiğine fazla olup, yağışlı günlerde fabrikanın damı akmaktadır. Servis arabası, yemek, iş elbisesi gibi sosyal haklardan yoksun oluşları yanında, ikramiye, prim ve mesai farkı da verilmiyor. Ücret ortalaması asgarî ücreti bile bulmuyor. Sendikadan yoksun olan bu işçiler üzerinde angarya uygulanmakta, pazar günleri 3-4 saat ücretsiz temizlik işinde çalıştırılmaktadırlar.

Sekiz ay bu koşullarla çalışan işçiler daha sonra Teksif sendikasına üye olmuşlardır. İş yerinde çoğunluğu sağlayan Teksif 15 Mart günü işverenle ilk toplu sözleşme görüşmelerine başladı. 97 maddeden oluşan toplu sözleşme taslağından 27'sini kabul eden işveren, ikinci toplantıda tümünü reddederek, zarar ettiği gerekçesiyle 31 Mart günü kanunsuz bir şekilde iş yerinü kapatma kararı aldı. 1 ay önce bildirmesi gereken ihbarnameyi de o gün gene kanunsuz bir ekilde işçilere imzalatmaya çalıştı.

Bunun üzerine Ceyhan Teksif Şubesi direniş kararı aldı ve bu karar işçilerin çoğunluğunun katılmasıyla uygulamaya koyuldu. 31 Mart günü öğleden sonra başlayan direnişi 900 işçisi bulunan Ceytaş İplik Fabrikası işçileri ve devrimci kuruluşlar fiilen desteklediler. İlk gün iki otobüsle gelen Ceytaşlı işçiler işçi kardeşlerinin mücadelesini desteklediklerini bildiren iki pankartı fabrika kapısına astılar. Ceyhan'daki devrimci kuruluşlar da mücadeleye pankartlarıyla katıldılar. Bu arada tüm işçiler *«İş Toprak Hürriyet, Faşizme Nihayet»*, *«Halklara Özgürlük»*, *«İşçi Köylü Gençlik Devrim İçin Birleştik»*, *«Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye»* sloganlarını haykırdılar. Teksif yöneticileri ilk gün ve ikinci gün öğleye kadar direnişin sürmesinden yanaydılar. Ancak daha sonra işçilerin dağılmasını istediler. Durumun mahkemeye intikal ettiğini bundan sonraki işlerin kendileri tarafından sürdürüleceğini, bunun için dağılmalarını söylediler. Buna rağmen devrimci işçiler mücadele yerinin ev olmayıp, fabrika olduğunu söyleyerek sendikacılara karşı çıktılar. Teksif yöneticilerinin «Size Ceytaş fabrikasında iş bulacağız» demesi üzerine işçiler dağıldı.

Ceyhan Tuzlugöl
Halk Birliği

Köln:

Mustafa Tutkun'un serbest bırakılması için mücadele devam ediyor

27 Mart 1976'da Köln'de aşağı yukarı 600 kişi, Türkiyeli dört yurtseverin sınır dışı edilmemeleri ve Mustafa Tutkun'un derhal serbest bırakılması talebi ile düzenlenen dayanışma gösterisine katıldı. Gösteriyi düzenleyenler, KPD (Almanya Komünist Partisi), KPD/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist), Emperyalizme Karşı Liga, Kızıl Yardım, RHD, Batı Almanya Komünist Birliği, «Türkler İçin Komite», Cisnu (İranlı Öğrencilerin Teşkilatı), AME, FRAP (İspanya Devrimci Antifaşist Yurtsever Cephesi) ve ATÖF (Avrupa Türkiyeli Öğrenci Birlikleri Federasyonu) idi. Gösteriye ayrıca bu konuda kendi ülkelerinde mücadele eden Belçikalı devrimciler de katıldılar.

Gösteriden sonra mücadelenin sürdürülmesi için yapılan toplantıda, Prof. Gerhard Bauer (Batı Berlin Hür Üniversitesi germanistik profesörü), Lothar Bischof (Nürnberg, Uluslararası Af Örgütü adına), Erika Fischer (Köln'de avukat), Esat Hadımlı (ATÖF Başkanı), Yıldırım Dağyeli (Frankfurt davası sanığı) ve iki Türkiyeli yurtsever Hatice Yurttaş ve Ömer Özerturgut söz alarak konuştular.

Bütün konuşmacılar, bundan sonra da sınır dışı edilmeye karşı, siyasî iltica hakkının tanınması için ve şimdi de, özellikle Mustafa Tutkun'un serbest bırakılması için mücadeleye devam edeceklerini belirttiler.

Yıldırım Dağyeli, kendi davasından örnekler vererek, Alman ve Türk istihbarat teşkilatlarının işbirliğini teşhir etti. ATÖF temsilcisi, konuşmasında özellikle 197[illegible] bu yana F. Almanya hükümetinin oradaki Türkler üzerinde uyguladığı baskıların üzerinde durdu ve ATÖF olarak Mustafa Tutkun'un serbest bırakılması için mücadeleyi destekleyeceklerini bildirdi. ATÖF temsilcisi, ayrıca, dayanışma hareketi içinde komünist örgütlerin ortaya koyduğu olumlu çabaları ve «Türkiyeli Yurtseverler Sınır Dışı Edilmemelidir» ismindeki Enformasyon Bürosunun değerli çalışmalarını överek, bu büronun önümüzdeki haftalarda Bonn'da düzenleyeceği basın toplantısı ve İçişleri Bakanı Maihofer ile görüşmeyi destekleyeceklerini belirtti. ATÖF temsilcisi sözlerine Enformasyon Bürosunun hazırlamış olduğu bir metinden aşağıdaki bölümü okuyarak devam etti:

«Ülkemizde yabancı işçi ve öğrencilere karşı gerici baskıların ne denli arttığı, İçişleri Bakanı Maihofer'in 'terörist'lere siyasî iltica tanınmaması yolunda 'bütün ülkelerin güçlü birliğini talep etmesinden de anlaşılabilir. Köln mahkemesinin ve devlet cihazının kanaatine göre Marksist-Leninistler de 'terörist' tanımına girmektedir.»

Frankfurter Rundschau gazetesi, bu konudaki bir açık mektubu yayınlamayı kabul etmeyerek siyasî baskıya alet olmuştur. Söz konusu açık mektubu imzalayanlar arasında Prof. Bauer, Prof. Bloch, Ingeborg Drewitz, Heinz Brandt, Jürgen Roth, Hakim Helmut Ostermeyer, Prof. Jens Scheer, Prof. Schneidr, Prof. Rütten, Avukat Croissant, Avukat Müller, Asistan A. Keller, Heinar Kipphardt, Felix Kuballa, Prof. Warnach, Jan Myrdal, Horst Mahler, Yıldırım Dağyeli, Himmet Subaşı, Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş, Mustafa Tutkun, Yüksel Uğurlu, Bielefeld İşçi Gençlik Merkezi, Saarbrücken Hukukî Yardım Fonu, AStA LemgoLippe Dış Ülkeler Kısmı da vardı.

KDP (Almanya Komünist Partisi) Merkez organı Rote Fahne'den çevrilmiştir.

Lenin DEVRİMCİ MACERACILIK

«'Hiç değilse, gürültü koparalım.' İşte, olayların girdabına yakalanmış, ve ne teorik ilkeleri, ne de sosyal kökleri bulunan devrimci düşünceli birçok kimsenin sloganı budur.»

«Hareketin son derece hızlı gelişmesi yüzünden önderler kitlelerin gerisinde kaldılar, devrimci örgütler proletaryanın devrimci faaliyetinin seviyesine ulaşamadılar, kitlelerin önünde yürümeyi ve onlara önderlik etmeyi başaramadılar. Hareketi birazcık tanıyan dürüst bir kimse, böyle bir zıtlığın varlığından şüphe edemez. Devrimcilerin güçlerinin ve daha şimdiden harekete geçen kitlelere önderlik etme imkanlarının *yetersiz* olduğu bir zamanda birbirini tanımayan bireyler ve grupların bakanları öldürmesini örgütlemek gibisinden terörist eylemlere başvurulması için çağrıda bulunmak, sadece kitleler arasındaki çalışmayı kösteklemekle kalmaz, aynı zamanda bu çalışmanın bütünüyle darmadağın olmasına yol açar.»

«Bize deniyor ki, 'Bir kahramanın girişiği tek tek çarpışmalar bizim mücadele ruhumuzu ve cesaretimizi yükseltiyor'. Ama *hepimizdeki* mücadele ruhunu ve cesareti gerçekten *biricik şeyin*, kitle hareketinin yeni biçimleri ya da kitlelerin yeni yeni kesimlerinin bağımsız mücadeleye atılışı olduğunu hem geçmişten biliyor, hem de bugün gözlerimizle görüyoruz. Oysa tek tek çarpışmalar, Balmaşovlar tarafından yürütülen *tek tek çarpışmalar* olarak kaldıkları sürece, ilk başta anlık bir heyecan uyandıran bir etki yaratırlar, ama bu arada dolaylı olarak da, bir kayıtsızlığa ve gelecek *sefere* kadar pasif bir bekleyişe yol açarlar.»

«Onlar, kısa sürede elde edilebilecek ve gürültü koparabilecek sonuçlar ile pratikliği birbirine karıştırırlar. Onların gözünde, sınıf tavrına sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve hareketin kitle niteliğini korumayı istemek, bulanık teori yürütmektir. Gösteriler başlar başlamaz, bu gibilerin dudaklarından kanlı kelimelerin, sonun başlangıcı hakkında sözlerin döküldüğünü görürüz. Ama gösteriler durdu muydu, bunların kolları da çaresizce aşağı iner ve hemen bağırmaya başlarlar: 'Halk, ne yazık ki, henüz çok uzaklarda..'»

«Devrimci bir partinin ancak devrimci sınıfın hareketine *fiilen* rehberlik ettiği zaman adına layık olabileceğini akıldan çıkarmamalıyız. Gene, herhangi bir halk hareketinin sayısız biçimlere büründüğünü, durmadan yeni biçimler geliştirdiğini ve eski biçimleri ıskartaya çıkardığını, değişiklikler getirdiğini ya da eski ve yeni biçimlerin yeni bileşimlerini yarattığını hiç unutmamalıyız. Mücadelenin araçlarının ve metodlarının oluşturulması sürecine faal olarak katılmak görevimizdir.»

«Devrimci çalışmasını proletaryanın sınıf mücadelesine gerçekten bağlı olarak yürüten herkes, proletaryanın (ve onu destekleyebilecek halk kesimlerinin) bir yığın acil ve doğrudan talebinin yerine getirilmeden öylece durduğunu çok iyi bilir, görür ve hisseder. Bilir ki, birçok yerde, geniş alanlarda, emekçi halk eyleme geçmek için gerçekten elinden geleni yapmakta, ama yayınların ve önderliğin yetersizliği ve devrimci örgütlerin güç ya da araçlardan yoksun oluşu yüzünden emekçi halkın bu çabası boşa gitmektedir. Ve kendimizi, uzun zamandır Rusya devriminin başına bir uğursuzluk alameti gibi çöreklenmiş bulunan o aynı kısır döngünün içinde buluruz —bulunduğumuzu görürüz. Bir yandan yeterince aydınlatılmamış ve örgütlendirilmemiş kalabalığın devrimci şevki boşa giderken, öte yandan da düzenli bir şekilde ilerleme ve kitlelerle elele çalışma imkanına olan inancını kaybeden 'kıvrak bireylerin' ateşlediği silahlardan yükselen dumanlar havada kaybolup gider.»

«Ama işler gene de yoluna konulabilir, yoldaşlar! Gerçek bir davaya olan inancın kaybedilmesi, bir kural değil, ender bir istisnadır. Terörist eylemlere girişme eğilimi, geçici bir hevestir. Öyleyse, Sosyal - Demokratlar saflarını sıklaştırsınlar ve devrimcilerin militan örgütü ile Rusya proletaryasının kitle kahramanlığını tek bir bütün halinde birleştirsinler!»

V. I. Lenin, Devrimci Maceracılık (Örgütlenme Üzerine, Bora Yayınları, s. 23-35)

DERNEK KAPATMAK ÇIKIŞ YOLU DEĞİLDİR

«Dar-kapıcılığı yıkalım ve kitlelerle birleşelim» kampanyası ile ilgili olarak bazı derneklerde yapılan toplantılara katıldım. Bu toplantılarda savunulan bazı görüşleri eleştirmek istiyorum. Bir kısım arkadaşlar derneklerin faşizmin hedefi haline geldiğini, bu nedenle kapatılması gerektiğini söylüyorlar. Birçok devrimci dernek ve kuruluş, faşistlere karşı mücadele edilerek kazanılmış birer mevzidir. Şimdi bu mevzileri terketmek bizi faşizmin saldırılarından korumaz. Aksine bu mevzileri kitlelerle birleşerek faşist saldırılardan korumalıyız. Şimdiye kadarki tecrübelerimiz, bu demokratik mevzileri savunduğumuz takdirde, baskıları geriletebileceğimizi göstermiştir. Dar-kapıcı hatalarımızı yendikçe kitlelerle birleşebilir ve saldırıları göğüsleyebiliriz.

Arkadaşlar, derneklerin geleceği üzerine karar verirken, işin kolayına kaçmayalım ve tek tek her durumu somut olarak inceleyelim. Tabandaki bütün arkadaşların fikirlerini alalım. Tepeden inmeciliği eleştirdiğimiz halde aynı hatalar tekrar işleniyor. Birkaç yöneticinin veya faal üyenin kararıyla derneklerin geleceği tesbit edilmemelidir. Bunlar kitle örgütü olduğuna göre kitle ne derse o olmalı.

Bazı arkadaşlar halkın iktisadî mücadelesinde ve meslekî örgütler içinde güç topladıktan sonra siyasî örgütlenmenin düşünülebileceğini, bundan dolayı devrimci örgütlere gerek olmadığını söylüyorlar. Bu görüş teslimiyetçiliğin kılıfı oluyor. Bu arkadaşlar halkın siyasî örgütlenmesi üzerine bugün hiç bir önem getirmiyorlar.

Sami Telci

TÖB-DER İÇİNDE DAR GRUPÇU TUTUM REVİZYONİZMİ GÜÇLENDİRİR

Töb-Der Ankara şubesi seçimlerine TKP-TİP-TSİP revizyonist grubu ile çeşitli muhalefet grupları katıldılar. Devrimci Muhalefet Hareketine mensup arkadaşların seçimlerle ilgili açıklamaları şöyledir:

«Seçimlerde revizyonistlere karşı en geniş ittifaklara girmeyi ve revizyonist grubu tecrit etmeyi esas alacağımız yerde, sırf iki süper devlete karşı çıkıyor diye yurtsever devrimci muhalefet grubunu destekledik. Oysa, 2,5 aydır bu grupla ilkeli ittifak yapabilmek için kendilerine ısrarla istekte bulunduğumuz halde bu grup olumsuz davranmakta direndi. Gerekçe olarak, bizim tecrit olduğumuzu, sayımızın az olduğunu vb. öne sürdüler. Birlik meselesi için kendilerine artık gelmememizi belirttiler. Biz, bütün bu olumsuz tutumlara karşı seçimler sırasında kendi kararımızla onları desteklemek yoluna gittik.

Ancak söz konusu grup, grupçu tutumunda direndi ve devrimci muhalefetin birleşmesini önledi. Revizyonizmin kazanmasını kolaylaştırdı. Bizim tutumumuz da hatalıdır. Grupçulukla mücadelede daha kesin davranmalıydık. Körü körüne desteklememeliydik. Kazanma şansı olan diğer anti-revizyonist gruplarla birleşmeye çalışmalıydık. Böyle yapsaydık revizyonistler seçimi kazanamayacaklardı. Hedefimiz falan ya da filan grupla birleşmek değil, revizyonizmi ve faşizmi tecrit etmek olmalıdır. Çünkü devrimciler ancak bu yolla kazanabilirler.»